

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ЧЕТВРТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Други дан рада
24. новембар 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Верољуб Арсић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Четврте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствују 103 народна посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 107 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују следећи народни посланици: Дејан Раденковић, проф. др Жарко Обрадовић, Нада Лазић, Иван Бауер, Муамер Бачевац, проф. др Владимир Маринковић и Јасмина Каранац.

Настављамо рад по редоследу пријава за реч у заједничком јединственом претресу о предлозима закона из тачака 1–4. дневног реда.

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су позвани да данашњој седници присуствују: проф. др Зорана Михајловић, потпредседник Владе и министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре; др Душан Вујовић, министар финансија; Миодраг Поледица и Зоран Лакићевић, државни секретари у Министарству

грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре; Ненад Мијаиловић, државни секретар у Министарству финансија; Татјана Јовановић, Даринка Ђуран, Јованка Атанацковић, помоћници министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре; Бранко Дрчелић, вршилац дужности директора Управе за јавни дуг Министарства финансија; Радојко Обрадовић, посебни саветник министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре; Марко Благојевић, вршилац дужности директора Канцеларије за управљање јавним улагањима; Весна Лаковић, виши саветник у Сектору за међународне односе у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Прелазимо на тачке 1–4. дневног реда (заједнички јединствени претрес):

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ОСНИВАЊУ ТРАНСПОРТНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ЗА КРЕДИТ ЗА ПОВЛАШЋЕНОГ КУПЦА ЗА ПРОЈЕКАТ МОДЕРНИЗАЦИЈЕ И РЕКОНСТРУКЦИЈЕ МАЂАРСКО-СРПСКЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ВЕЗЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ЗА ДЕОНИЦУ БЕОГРАД ЦЕНТАР – СТАРА ПАЗОВА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, КАО ЗАЈМОПРИМЦА И КИНЕСКЕ ЕХПОРТ-ИМПОРТ БАНКЕ, КАО ЗАЈМОДАВЦА,

– ПРЕДЛОГУ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ИЗМЕЂУ КФВ, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ, И РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, ЗА ПРОГРАМ ВОДОСНАБДЕВАЊА И КАНАЛИЗАЦИЈУ У ОПШТИНАМА СРЕДЊЕ ВЕЛИЧИНЕ У СРБИЈИ V и

– ПРЕДЛОГУ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ФИНАНСИЈСКИХ УГОВОРА 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 И 82.640 ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ.

Реч има народни посланик Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, данас имамо спојену расправу о четири закона, и то је, нажалост, нешто што је постало пракса.

Сва четири закона су предложена по хитном поступку. Хитан поступак би морао бити, и треба да буде, изузетак и, у складу са Пословником, он је могућ само када се уређују питања и односи настали услед околности које нису могле да се предвиде. То је први услов. Онда има још неколико алтернативно постављених услова, али то је показатељ да,

једноставно, ми у Влади немамо било кога ко може да предвиди, очигледно, дуже од недељу дана унапред.

Уговор о ком се највише јуче овде водила дискусија је, свакако, Уговор о снивању Транспортне заједнице. Ми смо чули од стране и министра и представника владајуће коалиције читав низ неистина које се односе на овај уговор и ја ћу се трудити сада да говорим о суштини.

Пре свега, ако већ причамо о Уговору о оснивању Транспортне заједнице, какав је то акт по својој суштини? То је међународни, међудржавни уговор. Једна од страна потписница је Косово. Дакле, да се ми не лажемо да ли је то формално признање, можда формално признање није, али је то међудржавни уговор какав потписујемо и са другим странама потписницама. И то је оно што је потпуно јасно. Ово је дефинитивно још један корак ка заокруживању независности Косова. То је, као што знате, и противуставно, и противзаконито, и за то ћете одговарати кад-тад.

У покушају да образложи зашто је битно да се овакав уговор потпише министар Михајловић је рекла како је он потребан ради превазилажења „нефизичких баријера“.

Рекли сте, госпођо Михајловић, како нам стоји дуго роба на границама и да ћемо као земље Западног Балкана то питање сада решити. Проблем је у томе што је међу тим земљама, како ви кажете, Западног Балкана, односно међу тим државама, и Косово. Не Косово и Метохија, нема ту речи о било каквим привременим институцијама, већ Косово, чију државност ви заокружујете из дана у дан.

Друго питање – ако Косово не признајете као независну државу, о каквим границама причате? Има ли онда границе између централне Србије и Косова и Метохије? За нас из СРС нема, али сте ви из СНС увели и границу, и царину и полицију. Према томе, мислим да је то потпуно јасно.

Ви сте тврдили да је ово статусно неутрално. Ако је статусно неутрално, зашто онда смета Косову и Метохији да као део територије Републике Србије примењује овај уговор и да своја права црпе из тога што ће Србија, као држава којој припадају, потписати тај уговор а они црпети та права? А не, Косово мора стално посебно, они потписују за себе.

Ви им дајете прерогативе државе, то је најбитније. Пустите ви да ли је статусно неутрално или није. Каква овлашћења добијају овим? Какви се односи формирају? Ово су све државни прерогативи. Ово није прерогатив локалне самоуправе. Не потписује локална самоуправа, не потписује регион Уговор о Транспортној заједници. То чине државе, а ви чините све да од Косова и Метохије, у што је могуће краћем року, направите државу.

У члану 2. на 119. страни скупштинског материјала... Јер ви сте, нажалост, госпођо Михајловић, јуче покушали из непријатне ситуације да

се извучете тако што сте рекли – па не знам ја шта пише у вашем материјалу. Не, ми не знамо шта пише у вашем. И не занима нас. Ви сте дошли у Народну скупштину и једини валидан материјал о коме се дискутује и о коме се гласа је материјал код народних посланика. Ако имате неки други, ви сте морали да га узмете.

Члан 1. тачка ц) каже – ниједан од термина, речи или дефиниција који се користе у Уговору, укључујући анексе и протоколе, не представљају признање Косова од стране Европске уније. Овде се Европска унија ограђује! Па даље каже – нити представљају признање од стране појединачних држава чланица ЕУ које потписују овај уговор а које нису признале Косово. Овде се ЕУ, захваљујући пет држава које нису признале независност Косова, ограђује од тога, али овако нешто не постоји у име Србије. Србија се од тога није оградилa. Једноставно није, и то је оно што пише у Уговору.

Затим каже, 198. страна – до краја првог прелазног периода Косово ће спровести све поморске законе. Доносе законе у Скупштини републике Косово и наставиће то да раде.

Следећа тачка каже – држављани Косова и бродске компаније основане на Косову. Је ли ово статусно неутрално? Да ли и то не личи на прерогативе државне власти? И тако даље. Неколико пута, 17-18 пута се на овој страни помиње Косово и дају му се апсолутно сва права каква ће имати и Србија.

Ја вас питам – могу ли постојати држављани Косова ако нема државе Косово? Има ли држављанства без државе? Има ли државе без територије? Ја мислим да нема. И у правној теорији дефинитивно нема. Не знам коју сте ви школу завршили, мислим да правник нисте и знам да сте професор на овом чувеном приватном универзитету који је толико популаран да је морао и назив да мења да га не би више повезивали у јавности са дипломцима и докторандима који су, између осталог, и део Владе у којој ви седите. Такав је ниво да су морали и име да промене да би покушали да замаскирају трагове. Правно гледано, ово је нешто што је потпуно јасно.

Ви сте, затим, покушали јуче да изнесете неколико неистина – не покушали, него сте их изнели – опет образлажући овај закон, и рекли сте какав је био државни БДП и да јавни дуг Србије никад није био већи него 2014. године, када је Александар Вучић преузео власт, и како је сад он изузетно смањен. То једноставно није тачно.

Пре свега, СНС и Александар Вучић су власт преузели 2012. године. Е сад, што се у том тренутку Александар Вучић уплашио одговорности и што је сматрао да је Ивица Дачић квалитетније решење за

председника Владе, то је његов проблем, али је у тој Влади – је л' тако, господо социјалисти? – седео претежни део, већину су имали министри из СНС-а. Као што сте и посланичку већину имали у Скупштини, али нисте имали довољно квалитетног кадра, очигледно, да преузмете и неке друге ингеренције.

Истине ради, ево овде званичних података Министарства финансија, Управе за јавни дуг. Ово је нешто до чега сваки грађанин Србије може да дође. И немате ви једини право на истину. И ово је доказ да сте јуче изнели неистину у Скупштини, чак и у том делу о којем сте причали.

Александар Вучић је преузео функцију председника Владе 27. априла 2014. године. Јавни дуг је тада био 62,7%, учешће јавног дуга у БДП-у. Када је јавни дуг Србије достигао свој највећи ниво у проценту? У децембру 2015. године, када је био 76% БДП-а, и то након годину и по дана мандата Владе Александра Вучића.

Данас, када је отишао Вучић, макар формално, па је председник Владе Ана Брнабић, у септембру 2017. године учешће јавног дуга у БДП-у пало је на 64,7%. То су такође званични подаци Министарства финансија и Управе за јавни дуг. Али је и дан-данас јавни дуг већи него што је био онда када је Александар Вучић преузео власт.

На страну то. Када је СНС 2012. преузела власт, тада је јавни дуг био 56,2%. Данас је тај јавни дуг 64,9% по последњим подацима за октобар 2017. године. Јутрос сам гледао, јавни дуг Србије износи 2.962 милијарде динара. И порастао је енормно, за неких десетак милијарди евра, откако сте ви преузели власт. То су званични подаци државних органа Републике Србије и то је показатељ да ви свесно и намерно, јер су вам доступни ови подаци, обмањујете грађане Србије, покушавајући да се представите у бољем светлу него што јесте. Као што сте јуче причали о бившем режиму па кажете – ништа се није радило 2012, 2013. и 2014, то нас је затекло 2015. године. А тај бивши режим сте ви, и тај бивши режим су такође и ваши данашњи коалициони партнери.

Према томе, када причате о бившем режиму, госпођо Михајловић, ви сте, као сарадник и Лабуса и Млађана Динкића, управо тај режим који је највише зла нанео Србији.

Да кажем неколико речи и о овом закону о потврђивању уговора око водоснабдевања. Ви се задужујете... Имамо једно задужење од скоро 300 милиона евра, имамо друго задужење од 17 милиона евра и практично се на свакој седници Народне скупштине Републике Србије ми задужујемо. Ви тврдите, јуче сте тврдили, да је незапосленост пала са 27,6% на неких 11%. Практично 16% незапослених сте ви запослили. Тврдите да у јавним предузећима нема запошљавања, да у државној управи нема запошљавања,

значи да су се ови људи запослили у приватном сектору, у привреди. Ако имамо 16% новозапослених – пазите, не 0,6%, не 1,6%, него 16% – па где је нагли скок БДП-а? А запослени су, немају где друго него у привреди. То показује да је и ово обмана.

Још су комунисти, који су претходница ваших коалиционих партнера, рекли – статистика наша дика, што пожелиш она слика. Тиме се бавите и ви. Суштинског пада незапослености нема. Можете ви скидати људе са бироа на овај или онај начин, али је ово још једна обмана. Ако имате пораст прилива у буџету, ако Србији одлично иде, ако се отварају фабрике, зашто се задужујете? Урадите то из прилива, урадите то из сопствених средстава. Урадите то из онога што сте зарадили уместо да наредне генерације задужујете.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, јуче и данас чујемо најстрашније оптужбе на рачун госпође Зоране Михајловић, Владе Републике Србије и Александра Вучића о томе како, наводно, ми из СНС-а признајемо независност Косова и Метохије. Ево ја ћу сада – због грађана Србије, не због народних посланика, пошто они имају свој став од кога не желе да одступе из дневнополитичких разлога – да кажем како стоје ствари.

У енглеској верзији овог уговора на самом почетку, оно што су колеге из СРС-а рекле да није тачно, стоји звезда. Дакле, на прво помињање речи Косово у енглеској верзији овог уговора стоји звезда, а на крају те странице фуснота у којој јасно стоји да се под термином Косово не прејудуцира статус Косова као независне државе, односно да се Косово третира, што је јако битно за Републику Србију, као саставни део Републике Србије, у складу са Резолуцијом 1244.

Даље, у члану 3. Предлога закона, који је саставни део онога о чему ћемо ми данас гласати, Република Србија је поднела депозитару овог уговора декларацију следеће садржине, у којој се каже да је територија Косова и Метохије у саставу Републике Србије и да се на основу Резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1244 налази под међународном управом. Потписивање и изражавање пристанка на обавезивање Републике Србије на Уговор о оснивању Транспортне заједнице не може се тумачити као признавање независности Косова, па она звезда, а испод тога фуснота да се примењује Резолуција 1244.

Оно што је јако битно, саставни део...

(Председавајући: Приводите крају, колега.)

Ево, завршавам.

Саставни део овог уговора који ћемо ми данас да ратификујемо и изгласамо јесте и изјава, што је јако битно, саме ЕУ као једног од потписника овог уговора да Косово и Метохију не третира као независну државу. И немојте од наших пријатеља у свету да стварате непријатеље. Пет држава чланица ЕУ није признало независност Косова и Метохије и захваљујући њима ЕУ се обавезала да Косово и Метохију, када је у питању овај уговор, не третира као независно...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Мартиновићу.

По Пословнику, народни послоник Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, ви сте и данас, као и јуче, изгледа одлучили да нећете поштовати Пословник о раду Народне скупштине.

Не знам да ли вам је то познато, али време за излагање реплике није неограничено. Оно је у складу са Пословником два минута. Два минута! На страну што је спорно и право на реплику, али ајде да то не споримо. Ви сте дозволили скоро три минута да Александар Мартиновић као шеф посланичке групе СНС злоупотребљава право за које се јавио по Пословнику. Свакога из опозиције, поготово мене, прекидате одмах. Без упозорења, на два минута и 00 секунди искључујете ми микрофон.

Ако ћете да будете ригидни, будите ригидни према овима из власти, према овима који сад добацују. Јер боље је добацити него се јавити за реч па рећи нешто паметно, тако они мисле.

Дакле, господине Арсићу, јуче сте дозволили да Маја Гојковић говори шест минута иако је имала на располагању два, данас сте дозволили да Александар Мартиновић говори три минута иако на располагању има два. Члан 104 је члан о коме причам, да не бисте рекли после да не знате о чему се ради, иако бисте морали знати као председавајући.

Ви одлучујете о праву на коришћење, не по основу слободне воље, одлучујете на основу чињеница, дужни сте да радите у складу са Пословником, али како каже члан 104, реплика не може да траје дуже од два минута. Два минута је на располагању. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Шаровићу, када је у питању та минутажа, везано за реплике, никад нисам гледао да ли је власт или опозиција. Можда је вама смешно, јер се ви политиком, изгледа, бавите зато што је вама нешто смешно. Мени није. И увек сам пуштао посланике, без обзира на то да ли подржавају Владу или не подржавају, да кажу оно што мисле у току реплике.

(Немања Шаровић: Реплика.)

Немате право на реплику. И, као по обичају, никад не говорите истину.

(Немања Шаровић: По Пословнику.)
Не може да буде повреда Пословника ...

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

Па не можете...

Реч има министар Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Овако, ради истине, која је само једна и увек једна, и нема више истина, и нема овде никаквог личног мишљења или разних тврдњи него онога што пише у Уговору о Транспортној заједници земаља Југоисточне Европе, на свим местима где се Косово помиње као уговорна страна, држава, значи у преамбули, на почетку Протокола за Косово, у Анексу 5 и код потписника, постоји и звездаца и фуснота онако како је то уређено Резолуцијом. У самом *Treaty*-ју, односно у самом уговору не мора на свакој страни то да стоји будући да већ стоји у преамбули.

И потпуно је јасно из свега, из политике коју воде Влада Републике Србије и председник Републике Србије да нити смо нити ћемо признати ни у једном тренутку независност Косова и Метохије. Не користимо питање независности Косова и Метохије у дневнополитичке или било какве политичке сврхе и у томе се разликује Српска напредна странка, ова Влада, председник Србије у односу на многе друге, па и посланичку групу која ово на овај начин покушава да представи.

Овај уговор је веома важан и за грађане и за привреду. Србија јесте на добром путу. Оно што јесте било у привреди и економији Србије пре четири године, пет година, данас више није тако. Данас смо познати и признати у свету. Данас можемо заиста да стојимо са свима, и са НР Кином, и са Русијом, и са ЕУ, и са САД, и поштовани смо и представљамо фактор стабилности целог региона. Зато је овај уговор важан, јер је за привреднике, за инвестиције, за нова радна места важан амбијент и стабилност коју Влада прави. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик...

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

По Пословнику? Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, ја сам се још малочас јавио по Пословнику и дужни сте били одмах да ми дате реч. Пословник каже да народни посланик има право да усмено укаже на повреду у поступању председника Народне скупштине и да има право да то учини одмах по завршетку излагања претходног говорника.

Ви сте повредили, господине Арсићу, достојанство Народне скупштине, увредили сте мене у свом образложењу и повредили сте на тај начин и Пословник о раду Народне скупштине.

Немате ви право да износите увреде. Ако кажете некоме да је његов обичај да лаже, да је његов обичај да износи неистине, то је увреда, господине Арсићу. Можда за вас лично није, али за просечног, нормалног грађанина Србије јесте. И када примењујете Пословник, ви не можете полазити од себе. Ако за вас лично то није увреда, у реду, ви дозволите да то вама други говоре, али не можете се на тај начин односити према другим народним посланицима; једноставно, немате право.

Не можете рећи ни то – нема повреде Пословника поред мене. Па шта сте ви? Јесте ли ви непогрешиви, јесте ли ви неко божанство? Да ли вам та столица на којој седите даје неке посебне моћи? Не, не даје. И ви сте човек од крви и меса, и ви можете да повредите Пословник. И, увредивши ме, повредили сте га. Направили сте грешку. И, уместо да признате, ви срљате даље у грешку. Према томе, једанпут признајте када нисте у праву.

Следећа ствар. Тражим и реплику на излагање госпође Михајловић, јер је такође рекла, поводом мог излагања, да износим неистине и да оно што сам изнео није тачно. И то је пример за шта се добија реплика, а ви сте малочас рекли како никада не гледате на време и како свим посланицима дајете право да кроз реплику кажу шта имају. Ево вам прилике, господине Арсићу, да то покажете и на делу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ево, истине ради, колега Шаровићу, право на рекламирање Пословника је два минута; ви сте говорили два минута и 15 секунди и нисам вас опоменуо.

(Немања Шаровић: Једанаест секунди.)

Петнаест. Ево, нека буде 11, али вас нисам опоменуо.

Не можете ви да кажете мени и да ме оптужујете за нешто што не радим и забрањујете ми да кажем да то није истина. Значи, нисте ни ви баш безгрешни. Можда ја и погрешим неки пут нешто, али оно што је разлика између мене и вас ...

(Немања Шаровић: Е, огромна је.)

Јесте, огромна је, у праву сте. Ја и ако направим грешку, дубоко сам убеђен да сам у праву, за разлику од вас.

(Немања Шаровић: Реплика министарки Михајловић.)

Немате право на реплику.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се.

Уважени председавајући, уважена потпредседнице Владе, ја бих као народни посланик и човек који долази из најлепше општине у Србији, а то

је општина Сврљиг, која се налази поред најлепшег града у Србији, а то је град Ниш, а изабран сам као посланик Уједињене сељачке странке али на листи са СНС, са носиоцем листе нашег председника господина Александра Вучића, као и досад, ја сам увек као народни посланик подржавао све ове предлоге закона. Знам и видим, види се и у мојој општини и на југоистоку Србије да се веома, веома ради и на инфраструктури, на упошљавању људи, на задругарству, на свему ономе што није рађено до 2012. године.

Ја ћу данас подржати све ове предлоге закона где се даје могућност да се добију средства уз позајмицу, уз веома квалитетне камате, и на тај начин наставиће да се ради на инфраструктури у Србији, железници, путевима и свему оном што вреди и што је потребно. Знам да ће део пруге од 35 км бити урађен – нормално, уз подршку овог зајма – и знам да ће то дати подршку да наша Србија и наша привреда крене много брже и много боље у наредном периоду и због тога ћу подржати овај предлог закона.

С друге стране, предлог и помоћ да се добију средства за решавање водоснабдевања градова средње величине је за нас веома битан, јер знам да је велики проблем лоша канализациона мрежа, лоша водоводна мрежа и, што је најгоре, постојање азбестних цеви. Зато ћу свим срцем подржати и овај предлог, да се ова средства обезбеде и да се помогне људима којима је то потребно.

Као што сам малопре рекао, долазим из Сврљига, који је за мене, а сигурно и за велики број људи, једна од најлепших општина у Србији. И код нас ће се у наредној години радити на решавању проблема водоснабдевања и промени азбестних цеви, и то ћемо заједно радити са Владом Републике Србије, са Канцеларијом за улагања, јер ћемо и овде дати подршку средствима која ће се обезбедити за изградњу свих делова наше земље Србије, а ево на овај начин, кроз овај програм обезбедиће се средства и за општине као што је моја општина, као што је Књажевац, као што је Сокобања, Бела Паланка, све општине на истоку и југоистоку Србије, о свим тим општинама се ради.

Средства која се сада овде узимају, даје се могућност да се узму уз веома повољне камате, биће уложена и уложена су кроз програм Канцеларије директора Марка Благојевића. Код нас је урађена комплетна реконструкција школе. Преко 600.000 евра је урађено, а договорено је да ћемо сада наставити са изградњом и спортске односно фискултурне хале која је започета још давне деведесет и неке године. Ми ћемо спортску халу сада завршити из ових средстава. Због тога подржавам и вас, министарка, подржавам и нашу Владу и подржавам и нашег председника Србије, јер се види из свега приложеног да се у Србији ради, да се гради и да се улаже.

Овде говорим за југоисток Србије, јер тамо се стварно много више ради него што је рађено до 2012. године.

Сви живимо овде у Србији и видимо да много ствари иде набоље. Због тога су све ове позајмице, ови кредити који се узимају, јесте да је то задуживање за одређена средства сутра наших потомака, али то су обавезне ствари које морамо урадити, јер да бисмо нешто оставили за ту децу ми морамо то изградити. А ми имамо велики број кредита који су, и говорили смо о томе како је то све рађено ненаменски, како је рађено лоше, како је нешто узимано а ништа није рађено већ је од тога неко имао корист, овајдио се неки претходни, који је био на неким местима као што сте данас ви, као што је то председник Вучић и као што је Влада Републике Србије коју води госпођа Ана Брнабић.

Мислим да све ове предлоге које сте сада предложили треба сви да подржимо, јер је ово једини начин да одрадимо и да помогнемо нашој земљи, да обезбедимо за нашу децу бољу будућност, јер улагање у инфраструктуру, улагање у реконструкцију школа, у изградњу болница, клиничких центара, то је све оно што нама треба.

Ево ових дана, говорио сам, завршен је пут и према Старој планини. Очекује се да ће се наставити пут, из таквих средстава, од Пирота, Беле Паланке према Старој планини, где ћемо имати шансу за развој туризма, за развој пољопривреде, јер са добрим путевима долазиће и велики број људи. Имамо могућност да се на такав начин обезбеде средства и за обнављање, појачавање капацитета нишког аеродрома, јер смо сведоци да је нишки аеродром један од најбољих аеродрома у Србији, где долази велики број људи из целог света.

Још једном, ја ћу вас свим срцем подржати, уважена потпредседнице Владе, подржаћу овај сет закона и као посланик УСС гласаћу за све ово, јер знам да је ово улагање у будућност, за нашу Србију и за нашу децу. Хвала још једном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Поштовани посланиче, хвала што сте говорили и о оним путевима који нису само главни путеви и коридори, који нису само ауто-путеви, јер је важно да грађани у Србији, а верујем да у ствари грађани и грађанке Србије виде да се у Србији пуно ради и улаже у регионалне путеве, локалне путеве, сеоске путеве. Прошле године, односно 2017. године је уложено само у одржавање регионалних путева седам милијарди динара. Ми смо се и додатно задужили код међународних финансијских институција и рехабилитујемо хиљаду километара путева.

Мислим да никада није довољан број километара изграђених путева, али је једнако важно поред ауто-путева имати и све друге путеве.

Када сте поменули комуналну инфраструктуру, ради се и кроз Канцеларију за јавна улагања, али се исто тако ради и кроз овакве пројекте, односно овакве уговоре о којима данас расправљамо. Рецимо, у Кикинди имамо присуство арсена. То је разлог зашто ово радимо. У Параћину имамо несташицу воде. У Врбасу имамо неадекватну воду. У Књажевцу имамо велике губитке, 70% су губици у Књажевцу, у њиховом водоводу. Неопходно је да то сачувамо и да заиста имамо квалитетну комуналну инфраструктуру да би људи могли нормално да живе, као сав нормалан свет. Хвала вам што сте то поменули.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Мирослав Алексић. Није ту.

Реч има народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Времена колико је остало, господине Арсићу?

(Председавајући: Тринаест минута и 18 секунди.)

Хвала пуно.

Прво о чему се размишља када је у питању овај предложени дневни ред, поготову када је у питању хитни поступак, јесте у правцу која то тачка заслужује да се овако хитно расправља на ванредно заказаној седници. Пошто ту постоје четири тачке дневног реда, свако би помислио да је најхитније да се расправља о кредитним линијама ако је датум доспећа у питању, ако је у питању реализација кредита или било који разлог како би се реализовао овај кредит или условљеност за промену кредитних услова.

Размишљао сам о томе да ли је то можда овај кредит око реконструкције водоводне мреже у локалној самоуправи. Немогуће је да је толика хитност, из разлога што, далеко од тога да није потребно извршити реконструкцију, поготово у овим општинама, али не, како министарка каже, да би се ослободило од арсена. Од арсена се ослобађа тако што на изворишту воде, у фабрици воде то радите, а не кроз водоводну мрежу, али имајући у виду да су то застарели системи, мрежа застарела, азбестне цеви, у сваком случају је оправдано да се у овим општинама то уради, поготово у две општине на простору АП Војводине, међу којима су Кикинда и Врбас. Иначе, квалитет воде је ту катастрофалан, мада не би било лоше да размишљате што пре да пустите ову фабрику воде у Зрењанину, где је још катастрофалније стање.

Некако логика ствари говори да је немогуће очекивати да се тако домаћински размишља од предлагача. Од особе која немилице,

злоупотребљавајући картицу Владе Србије, купује себи доњи веш, купује себи бижутерију, немогућ је такав домаћински однос према овим кредитима, али шта да радите. То је мој лични утисак.

Размишљао сам да није можда ова кинеска Export-Import банка променила неке услове, да нису неки додатни услови, и видим у материјалу да нису, креће се са пројектом модернизације пруге деонице Београд Центар – Пазова. Ван логике је да особа која је на челу Министарства и која стоји иза овога предлога, која је пре неколико дана направила међудржавни инцидент тако што је отишла на градилиште за време великог празника, велике светковине, и оптужила кинеску страну као извођача да не испуњава своје уговорене обавезе. То је аутоматски искључило било какву могућност оправданости хитности разматрања ових тачака.

Има овде једна тачка која у сваком случају подразумева одређене измене, а то је тачка где се неким редним бројевима, осамдесет две хиљаде или већ како је то читао господин Арсић, где та измена подразумева да је Европска инвестициона банка апсолутни господар када су у питању јавне набавке. Европска инвестициона банка даје кредит, даје помоћ, чак је ту и Коридор 10 и све, али под својом контролом апсолутно држи јавне набавке и искључује могућност жалбе по питању јавних набавки. То је нешто што се одраније знало. Ми српски радикали указивали смо на неповољност тих кредита, међутим, шта да радимо.

Неповољан је и овај кредит који се добија за реконструкцију локалне самоуправе. Ту је зајмопримац Република Србија. Локална самоуправа добија 70% које треба да врати, а 30% као донацију од Републике Србије. Али Република Србија враћа комплетан дуг према зајмодавцу. И то је чињеница, то пише у материјалу. То што ви мислите да ће се 70% вратити од стране локалне самоуправе, погледајте само каква вам је финансијска ситуација конкретно у овим општинама – Књажевац, Параћин, Кикинда и Врбас. Катастрофална, као и у већини локалних самоуправа. Ви сте буквално довели до колапса буџете локалних самоуправа. То је директно ваш утицај, централне власти.

Оно што је овде веома интересантно и занимљиво, то је ова прва тачка, а то је оснивање Транспортне заједнице.

Знате, има она прича о гутању жаба. Када треба да прогутате жабу, раније су неки који су морал тражили у црквама говорили да је најбоље прогутати највећу жабу. Али овде смо сад у ситуацији потпуно другачије, супротне тезе – полако кренути са гутањем жаба, тако што вам подметну најмању жабу да је лако прогутате. Најмања жаба после овакве шокантне одлуке и пресуде Хашког трибунала, када се нација буквално нашла у шоку, јесте да се крене са лаганим, пужућим признавањем Косова. Како се

то ради? Ради се тако што наметнете неки уговор, неки споразум који неће у први план тако јасно истицати Косово као самосталну независну државу. Она јесте по ЕУ, већини земаља ЕУ, али како ће на то да натерају Србију? Најједноставније тако што ћете Србији објашњавати да ће се у фусноти, у једној звездици или, како је то Ивица Дачић говорио, пахуљици, налазити објашњење да то у ствари није приморавање Србије. А јесте привикавање Србије и грађана Србије да прихвате не само терминолошки Косово него потпуно признање Косова као независне државе.

Ово ме подсећа на 2004. годину, када је чувени Педи Ешдаун натерао Владу Републике Српске да први пут у Парламенту Републике Српске расправљају о геноциду који се десио у Сребреници. Тада је то било образлагано тако да је то једини пут и начин да се и Република Српска укључи у заједницу породице земаља Европске уније. Чак је Педи Ешдаун рекао да нема среће и наде у тами. И тадашњи председник Чавић, Драган Чавић мислим да се зове и дан-данас, образлагао је грађанима Републике Српске да је и те како битно и значајно да се расправља о томе а то неће имати никакву тежину јер знају сви каква је истина о Сребреници. И видели сте како се та жаба претворила у нешто што је застало у грлу свима нама у Србији.

Не ради се ово да би сутрадан КиМ био приоритет у признавању од стране Србије под притиском ЕУ, него да се временом припреми јавност, да се каже – не вреди више, видите да је то велика сила, видите да је то велик притисак. Американци иду логиком ствари. Они су признали Косово, натераће и Србију да призна. Неће, додуше, све грађане Србије. Неће нас српске радикале никад на то натерати. Али имају своје људе у Влади Србије; они су спремни да ураде све да би задовољили интерес Американаца. Зашто? Па зато што их они финансирају, зато што их они доводе.

Зашто сам говорио да ме подсећа на Републику Српску? Зато што и особа која образлаже овај предлог има корене у Републици Српској, у истој Влади Републике Српске. Када је видео Милорад Додик с ким има посла, одмах је тражио да се ослободи. Дошла код Мирољуба Лабуса, увозила сиријску нафту. Али свако ће рећи – какве то везе има са Косовом? Има, зато што је сваки детаљ битан, веома, веома битан. Све се ради са намером да се Србија доведе пред свршен чин.

Ви нама овде објашњавате да ово нема никакве везе са независношћу КиМ, а овде има Управни одбор, има Савет министара. Па то подразумева да свака држава, свака чланица даје свог представника у Савет министара.

Шта вам је контрааргумент на питање да ли је ово на неки начин признавање КиМ? Кажете – Србија има признање тако што ће седиште ове организације бити у Београду. Можда бих вам ја лично поверовао, можда бисмо се ми српски радикали једног тренутка упустили у озбиљну расправу са вама, али када смо видели да овај шљам из ДОС-а подржава ову идеју, јасно нам је било да ово не ваља за Србију. Ово нимало не ваља. Да сте најбољих намера, чим они подржавају, то значи да не ваља за Србију. Зашто? Зато што вас Американци, и једне и друге, терају на то. Исти вам је газда, исти налогодавац, исти вам је циљ.

Можете ви ово да тумачите као оштру дискусију и напад на личност. Нема ово везе са личности, осим у оном делу где је ресорни министар од првог тренутка, од првог именована у Влади Србије показивао јасно своје намере. Њене намере су биле да се уради све оно што амерички амбасадор нареди. Оно што говори Вучић, па баш је боли брига за Вучића. Баш је боли брига за председника Владе. Баш је боли брига за председника државе. Али користи у сваком случају те флоскуле да нагласи колико је одана Александру Вучићу, колико је одана Влади Србије. Па не можете да тражите верног слугу који је служио више господара. Од Мирољуба Лабуса, Млађана Динкића до Александра Вучића, без обзира на то шта ми мислимо о вашој политици, морамо да потврдимо – велика је разлика.

Не могу Американци баш да слома Александра Вучића тако да преко ноћи призна КиМ, бар ми српски радикали мислимо до дана данашњег, али могу преко оваквих сарадника да допринесу, да се преко оваквих предлога, поготово по хитном поступку, лагано уводи јавност Србије, а на крају крајева, пре свега, Парламент Србије, да коришћењем терминологије Косово полако почиње да прихвата то.

Оно што је веома важно да се напомене када се расправља о овом најбитнијем питању, најбитнијој тачки дневног реда, од политичког значаја, мора се рећи да ми немамо никакве проблеме са суседним државама. Нама је стратешки да помажемо, да развијамо инфраструктуру према братској Црној Гори. Црна Гора је српска без обзира на то шта неко мисли или говори. Проћи ће време. Немамо ми проблема ни са Македонијом. Имамо проблема када долази до промене власти, када је власт послушник и извршитељ америчке политике.

Какве су потребе да ми толико форсирамо сарадњу са Албанијом? Немамо ми толико велику робну размену. Није то интерес Србије, осим добрих политичких односа, али добри политички односи не подразумевају да преко овакве врсте сарадње ми на неки начин признајемо Косово.

Имамо добру сарадњу са Босном и Херцеговином, односно нашом Републиком Српском. Ви кажете – све ће се обављати на мосту који спаја

Љубовију и Братунац, „Братољуб“, како сте га назвали. Баш је интересантан тај назив. А немате још ни приступни пут, немате још приступ томе мосту. Зашто? Зато што сте радили..., јер је то ваш стил рада, увукли сте чак и Александра Вучића у то. Не дозвољавају ови из БиХ. Како можете да причате о железници а да се базирате на нешто што се односи на друмски саобраћај? Немамо ми проблема са Републиком Српском, немамо никаквих. Имамо специјалне односе са Републиком Српском, то је нешто што је евидентно.

Када је у питању јавни дуг у односу на БДП, ту и те како манипулишете.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Приводите крају, колега Мирчићу.

Захваљујем.

Радослав Милојичић, повреда Пословника.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу.

Рекламирам члан 107.

(Александар Мартиновић: Како може? Ушао је сад у салу и диже Пословник.)

Не разумем нервозу у редовима напредњака. Добио сам реч, хвала вам на томе, и рекламирам члан 107, да је говорник на седници Народне скупштине дужан да поштује достојанство Народне скупштине, и рекламирам члан 108, да се о реду на седници стара председавајући, у овој ситуацији ви.

Господине Арсићу, за разлику од председнице Народне скупштине и понеких потпредседника, по нашој оцени, ви доста коректније водите седницу. Али мислим да сте овог пута претерали и морали сте да опоменете, уз потпуно разумевање ваших односа из радикала од преко 20 година, ја то поштујем, али нисте смели да дозволите претходном говорнику да за било кога говори да је шљам, поготово за оне људе за које је он рекао и употребио неке горе увреде и горе изразе.

Тако да вас молим да следећи пут прекинете говорника и одузмете од његове групе време које је говорио, ако времена има, или му изрекнете опомену. Ако сви тако будемо делили овде епитете једни другима, не знамо на шта ће ова седница личити. Тако да вас молим да слушате шта говорници говоре за овим микрофоном, јер да је неко то урадио из Демократске странке, добио би опомену, можда био искључен.

Заиста није примерено да некога овде називамо да је шљам. Ја разумем да ви имате благонаклоне односе ка радикалима, били сте у истој странци 20 година, ми се против те идеологије боримо 27 година и борићемо се против те идеологије и даље, али заиста вас молим да водите седницу на начин који је примерен Народној скупштини.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега, прво морам да вам кажем да се према свим посланицима понашам исто. Нема то никакве везе, јер ево имали смо проблема и са колегом Шаровићем малочас, ја сам имао, тако да немам тих неких посебних афинитета.

Јесте да је колега Мирчић изговорио једну реченицу, али на нешто што не постоји.

(Зоран Красић: Како не постоји?)

Па не постоји. Нађите ми у Пословнику посланичку групу ДОС и, ево, ја прихватам да сам крив.

Повреда Пословника, Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам се прво јавио за реплику на излагање колеге Мирчића, међутим, морам да реагујем по Пословнику на излагање господина Милојичића, који је рекао да се он 20 година бори против неке мрачне идеологије.

Рећи ћу нешто што није ново, то је већ изашло у јавност и грађани Србије за ово знају, али ево, господине Милојичићу да и ви знате и да вас подсетим. Тадашњи председник...

(Председавајући: Само без личног обраћања, молим вас.)

Да, ево, господине Верољубе Арсићу, да пренесете господину Милојичићу, који се 20 година бори против мрачне идеологије рата.

Дакле, тадашњи председник Демократске странке, господин Зоран Ђинђић, на Видовдан 1994. године упутио је писмо генерал-пуковнику Ратку Младићу, начелнику Генералштаба Војске Републике Српске. Каже: Поштовани господине генерале, у име свих чланова ДС-а и у моје лично име, свим војницима, подофицирима, официрима и вама лично честитам Дан Војске Републике Српске. Војска Републике Српске, настала у рату за слободу, пример је како једна мала али народна војска може успешно сачувати државу и заштитити народ. Без обзира на мировне преговоре, чији успех сви желимо, нама је потребна снажна војска како би друга страна одустала од намере да настави рат. Надам се да ће српски народ, као и Војска Републике Српске, већ следећи Видовдан дочекати у миру. С поштовањем, др Зоран Ђинђић.

Е сад ви мени објасните, господине Милојичићу, а ево вам саопштење од пре два дана те исте ДС. Каже – пресуда Ратку Младићу је дугоочекивано задовољење правде и предуслов помирења. Србија и цео регион и данас се суочавају и живе последице ратних злочина деведесетих, а пресуда Младићу је важна јер скида љагу са Србије и њених грађана.

Моје питање за ДС – ви који држите стално лекције о томе како сте увек имали једну идеологију, једну идеју, је л' стојите иза речи које је рекао

Зоран Ђинђић 1994. године, када је трајао рат за слободу српског народа у БиХ, или иза овог срамног саопштења од пре два дана, када кажете, као и Хашки трибунал, да је Ратко Младић ратни злочинац?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу.

Ово је била реплика од Мартиновића, али немам проблем са тим, надам се да ћете бити парламентарни и да ћете мени дозволити да одговорим на исти начин.

Да, Демократска странка се 27 година залагала за поштовање права, владавину институција, за мир и у свету и у региону. Ми нисмо изазивали ратове, као што је то радила странка господина Мартиновића. Због нас људи нису губили животе, као што је то радила странка господина Мартиновића, заједно са Социјалистичком партијом Србије. И једино што је господин Мартиновић у животу рекао а да је истинито то је да је СНС мафијашка и издајничка организација. Ја му потпуно верујем да је ово рекао са потпуним уверењем. А могао је да пита и господина Зорана Живковића, који је тада био заменик председника Демократске странке, види га да седи овде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ево сад ме је господин Милојичић потпуно одвукао од ове реплике на излагање господина Мирчића, али биће, надам се, прилике да и господину Мирчићу одговорим на неке његове констатације.

Господине Милојичићу, због вас и због ваше странке су људи губили главе не у Републици Српској, овде у Београду. Овде у Београду је убијен у време ваше власти Момир Гавриловић. Овде, у време ваше власти, убијен је полицијски генерал Буха. Овде, у време ваше власти, убијен је високи чиновник МУП-а Баточанин. У време ваше власти убијен је председник Владе Републике Србије Зоран Ђинђић. Тај исти који је 1994. године честитао Дан Војске Републике Српске. Јесте ли упознати, господине Милојичићу?

Ево помозите му ви, господине Мирчићу, имате дуже памћење.

(Милорад Мирчић: Маузер!)

Е, у праву сам!

Јесте ли имали паравојне формације у БиХ које је водио Љубиша Савић звани Маузер, који је директно полагао рачуне центри Демократске странке у Београду? Сећате ли се, господине Милојичићу – мислим да се не сећате, али ја се сећам – тзв. Сокобањске декларације из 1992. године, када сте рекли, не ви лично, ви тад нисте имали појма о чему

се ради, али Демократска странка је рекла да је циљ Демократске странке да се уједине све српске земље: Република Српска Крајина, Република Српска, Црна Гора, Србија, и да то буде савез српских држава.

То је била званична политика Демократске странке 1992. године, а годину дана касније тадашњи председник Демократске странке је отишао на Пале и заједно са Радованом Караџићем и генералом Младићем...

(Неко од посланика добацује: Појео вола.)

Сад то што је јео вола, не знам је ли јео или није јео, неки во се вртео, али су чекали заједно Зоран Ђинђић, Ратко Младић, Радован Караџић, Биљана Плавшић и Момчило Крајишник на Палама авионе НАТО-а, јер је НАТО најавио 1993. године ударе на положај Војске Републике Српске...

(Председавајући: Приводите крају.)

Ево, завршавам, господине Арсићу.

... Да би пре два дана освануло срамно саопштење ДС-а, која каже – скидамо љагу са лица српског народа зато што је осуђен ратни злочинац Ратко Младић. Па срам вас било, све вас заједно!

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, члан 103. Наравно, господине Мирчићу, ја јесам сведок и тог времена. Повређено је достојанство Народне скупштине, злоупотребљена је повреда Пословника. Као неко ко је био политички активан у том периоду свакако се сећам Маузера. Сећам се и коалиционих влада где је странка бившег режима имала два представника, господина Перишића, господина Грубача итд. Та влада је била влада Слободана Милошевића. То су биле те злогласне деведесете, а у републичкој влади су имали господина Радуловића, Це маркет.

Као неко ко је био на Јахорини својевремено, о томе никад нисам причао, тамо сам сусрео цело руководство странке бившег режима. Тадашње странке, која је нешто вредела. Идеја председника те странке, где нема ниједног оснивача овде, чак ни Драгољуб Мићуновић није оснивач, он је напуштао странку, немају ниједног из '90. године. Као неко ко је био сарадник Демократске странке могу да потврдим да је цело руководство боравило на Јахорини, на Палама, и свакако Мићовић, који је у Управи за ветерину, може да посведочи да су били, да је господин Перишић био и те како наклоњен Републици Српској, да су се радо сусретали.

Ту политику коју је водила Демократска странка, тадашња Демократска странка, ја поздрављам. Данас ја немам ништа против

Демократске странке, ја имам против оног што је она постала. Од Демократске странке остало је само име. Она се још само тако зове. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Рекламирам члан 27. Пословника, а у сваком случају ради се и о повреди достојанства Скупштине, а и повреди угледа и кредибилитета великог броја грађана Републике Србије, нарочито од оних који су јуче пледирали на то да постоји одговорност за изговорену реч.

Подсетићу овде драге колеге да смо јуче чули да одговорност за изговорену реч подразумева да се нешто може контролисати док се не изговори; кад се изговори, губи се контрола. Да ли онај који је изговорио нешто што је бесомучно, да људи који овде седе, који су чланови СПС-а, одговарају за нечију смрт, за нечију погибију, за губитак живота, да ли одговорност за изговорену реч онај који је то учинио уопште схвата?

Господине Арсићу, као председавајући били сте дужни да спречите овакву врсту увреда, јер такву врсту увреда ови људи не заслужују. Једна партија која траје онолико колико траје, као што је Социјалистичка партија Србије, ни у ком случају не може одговарати за било шта. Ако постоји нека или нечија одговорност, она може бити индивидуална; о томе можемо да причамо. Када говоримо о индивидуалној одговорности, онда треба да говоримо о одговорности од 2000. па до 2012. године ко, за шта и на који начин треба да одговара, кривичноправно пре свега. Зато вас молим да убудуће санкционишете, најмање опоменом, све оне који на овај начин вређају нас посланике и све грађане Републике Србије. Хвала.

Не тражим да се гласа због ове повреде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ако не тражите, нисам ни дужан да одговорим.

По Пословнику, Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Даме и господо, јављам се на основу члана 32.

Господине Арсићу, заиста је добро што сте у овом моменту мало флексибилнији према примени Пословника, јер ако постоји неко место на којем треба да говори на начин на који данас део посланика говори, онда је то Народна скупштина. Ми заиста морамо да жигушемо све оне који су јуче изашли са саопштењима где су подржали срамну антисрпску пресуду изречену у Хашком трибуналу српском генералу Ратку Младићу.

Срамота је да постоје политичке партије и њихови представници који деле то мишљење. Уверена сам да ће их народ на наредним изборима

казнити и да никада више неће бити у Народној скупштини, јер не постоји толико људи у Србији који мисле да је хашка пресуда српском генералу нешто што је добро. Напротив, види се да се цела Србија узбуркала, да цела Србија мисли да је ово срамна пресуда и да је коначно свима јасно да је то чудо у Трибуналу заправо антисрпска творевина формирана само да би се тамо судило Србима.

И ова наша данашња расправа говори у прилог ставу Српске радикалне странке да држава најхитније мора да формира научни институт где би се научници патриоте бавили анализом пресуда Хашког трибунала, јер је веома важно да бар ми у својој држави направимо ту анализу и да остане за историју, да би се таквим научним делима поништила ова формална одлука Хашког трибунала, не само генералу Младићу него и свим осталим невиноосуђеним Србима.

Добро је да наш председник Војислав Шешељ ради на томе. Он је већ објавио осам научних дела где је анализирао пресуде Хашког трибунала, али сам један човек то не може. Зато треба сви народни посланици да апелују према власти да се оснује овакав један институт и да сви заједно жигосемо све политичке партије, на челу са ДС и њиховим срамним јучерашњим саопштењем, који су солидарни са антисрпским Хашким трибуналом. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику, Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу. Драго ми је, што је рекао и претходни говорник, да сте мало флексибилнији, пошто су ово изузетно важне теме.

Ово су изузетно важне теме и ми можемо овде да говоримо о свему, али морамо да будемо свесни чињенице шта је истина. А истина је да су због црвено-црне коалиције '90-их људи остајали без посла, да су нам уведене санкције, да су се дешавали ратови, да су вадиле пиштоље на студенте. Истина је да смо били одсечени од света. Истина је да је држава била држава шверца. Истина је да смо, тј. тадашња црвено-црна коалиција је грађанима остала дужна 11 пензија, 14 плата. Истина су Дафина и Језда. То је истина којом се данас поноси Александар Мартиновић, који је, гле чуда, променио име, али он и његова странка су остали исти, остали су она странка која се диви ратним злочинцима.

Демократска странка осуђује све људе који су чинили злочине, без обзира на њихово верско, политичко и национално опредељење. Демократска странка се и тада, '90-их, залагала за мир у региону, да се сукоби реше за зеленим столом, а други су аутоматским пушкама и пиштољима, као СПС и као сада СНС а тада радикали, ишли и потпиривали

те сукобе. Због тога смо били одсечени од целог света. Због тога су бомбардовали Србију, с разлогом или не. Ви сте довели до тога да људи ратују међусобно, СПС и СРС, данашња СНС.

То су чињенице, да су млади људи побегли главом без обзира из ове земље, да су нам бомбардовали земљу. То су чињенице и од тога не можете да побегнете. А док су људи губили животе, ваши лидери су узимали станове на грбачи народа. То су чињенице.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Члан 27, господине Арсићу.

Кад смо код станова, нико више станова од Драгана Шутановца, председника Демократске странке, нема. И ви сте последњи који треба да причате о било чијим становима.

Што се тиче тог фамозног потезања пиштоља на студенте, то је било, то је чињеница, то сви знају, али тад нико није погинуо. Људи су почели да гину на улицама Београда кад сте ви преузели власт. Дакле, после 2000. године почели су да гину полицијски генерали, полицијски функционери, а тако сте обезбедили безбедност грађана Србије да вам је 2003. године погинуо, на ваше очи, и председник Владе, на жалост свих грађана Србије.

Што се тиче тих '90-их година, то вам је већ рекао Маријан Ристичевић. Демократска странка је имала министре у савезним владама, у републичким владама, све до 2000. године. И подржавали сте политику која је вођена током тих '90-их година.

Што се тиче шверца, што се тиче криминалних радњи, ево, поменули сте господина Зорана Живковића, ја мислим да се он у шверц најбоље разуме. Све о шверцу током '90-их година, за време санкција, за време ембарга, он ће детаљно да вам објасни.

Што се тиче аутоматских пушака, Демократска странка је са својим СС одредима аутоматским пушкама упала овде у Народну скупштину, упадали сте у Народну банку Србије, упадали сте у Савезну управу царина. И, узгред, да вас питам, и вас и Шутановца и све остале – где је преко 60 уметничких слика из Народне скупштине које сте украли, однели својим кућама или продали 5. октобра 2000. године? Дакле, где су уметничке слике које су красиле овај дом деценијама, а које су волшебно нестале 5. октобра 2000. године? То сте радили ви из Демократске странке.

(Председавајући: Приводите крају, колега Мартиновићу.)

Али време аутоматских пушака и крађе уметничких слика је прошло. То запамтите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Српска радикална странка је поносна на учешће наших добровољаца у последњим отаџбинским ратовима и чак ни Кенин Хашки трибунал није успео да докаже ни једну једину кривицу ни једног јединог добровољца Српске радикалне странке који је био умешан у неки ратни злочин.

Што се тиче ношења пиштоља, знате, код Срба су мушкарчине увек носиле пиштоље, а мушке кукавице попут Зорана Ђинђића су звале да се бомбардује Србија, позивале западне силе, своје пријатеље, да бомбардују Србију. И ви сте га, његови следбеници, убили. Зато нећете да се испита убиство Зорана Ђинђића, да се испита политичка позадина, зато што сте умешани ви, који сте наводно његови наследници.

Што се тиче криминала, па да ли постоји већи криминал на земаљској кугли од онога што се дешавало од 2000. године, од криминалних приватизација? Гледајте где су сад изникли хотели, супермаркети, мегамаркети итд. На локацијама где сте остављали хиљаде људи без посла. Пет хиљада људи из „Змаја“ сте оставили без посла да би ваш министар купио „Змај“ и у међувремену га продао за оне силне мегамаркете.

Ви мислите, зато што садашња власт неће да тера ваше функционере кривично, да ће то да вам застари? Не, неће. Доћи ће неко ко ће сасвим сигурно све вас извести на оптуженичку клупу, све који сте учествовали у криминалним приватизацијама, у највећим аферама 21. века, не само у Србији него у целој Европи. Сасвим сигурно.

Не постоје већи лопови и већи криминалци од оних који су били и јесу ваши функционери. И то је јавна тајна. Чак и они који су се пришљамчили садашњој власти били су део тога. Можда због њих ове остале не гоне, али доћи ћете на ред сви, будите сигурни.

(Председавајући: Приводите крају, колегинице.)

Такав криминал је највећи непријатељски чин према држави Србији и према грађанима Србије – оно што сте ви, господо, радили од 2000. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Први је пријављен колега Мирчић, али Шаровић инсистира да говори пре вас. Да ли се слажете? У реду.

Реч има народни посланик Милорад Мирчић.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Позивам се на повреду члана 103, односно 107, који каже да се морамо са уважавањем обраћати једни другима.

Ми смо сви сведоци да велики терет срама и постиђености носе сви они који су потказивали, цинкарили и слали људе на Голи оток. Њихови

потомци, сада је то трећа генерација, имају тај велики терет. А ми смо сведоци да у овом парламенту ни поштовања а камоли мало стида и срама не показују следбеници оне политике која је Војислава Шешеља директно испоручила у Хаг, отела Слободана Милошевића и испоручила у Хаг.

Какве разлике има између Јове Капичића, који је недужне људе слао на Голи оток да би се додворио Јосипу Брозу, и Зорана Ђинђића, који је киднаповео Слободана Милошевића и испоручио Војислава Шешеља и многе српске главе у Хаг? Каква је разлика између Хага и Голог отока? Никаква разлика. И уместо бар мало срама, бар мало да се стиде, они почели да се поносе чињеницом која не служи на част ником у Србији а камоли људима који треба озбиљно да се баве политиком.

Није било довољно Зорану Ђинђићу што је послао Војислава Шешеља, замолио Карлу дел Понте да га никад не враћа, него нашао, тражио лажне сведоке, врбовао Јову Гламочанина, Ацу Стефановића да лажно сведоче против Војислава Шешеља. Тај злочин се никада не заборавља.

Знате, има нешто што остаје забележено, нешто чиме човек треба и да се поноси, као што је Војислав Шешељ, и нешто чега треба да се стиде, ако није жив, онда његови следбеници, као што је политичка партија Зорана Ђинђића.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има Немања Шаровић, повреда Пословника.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Милојичићу, дискусија коју сте ви малочас изнели није нешто што је реткост. То је нешто што ви...

(Председавајући: Молим вас, само без личног обраћања.)

... Што ви, представници ваше политике, често износите када се нађете у ћорсокаку. А то је последица тога што сте ви политички стерилни, што нисте у стању било шта добро да донесете грађанима Србије. И кад немате шта друго да кажете, кад немате шта паметно да кажете, ви се онда окренете и кажете како је неко из Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије крив за ратове '90-их.

Српска радикална странка је била у Влади од марта 1998. до октобра 2000. године, тачно две и по године. Знатно краће него што сте ви, господине Милојичићу, били у власти са СПС-ом. И то вам тада није сметало ни да играте кошарку, ни да потпишете историјску декларацију помирења. То вам није сметало.

Ви нас нападате зато што смо окупљали добровољце и зато што смо бранили српски народ. Зар би боље било да смо опет доживели Јасеновац, да смо опет доживели јаме по Херцеговини, да је побијено и оно народа

што је остало, да су побијени и они који су побегли, нажалост? Да ли бисте тад били задовољни? Јер би то била западна демократија какву ви проповедате.

Злочин против мира је најтежи злочин. Извршили су га они који су извршили насилну сецесију у СФРЈ. И то су кривци за рат. А то није урадио ни Слободан Милошевић, ни Војислав Шешељ. Урађено је по налогу оних које ви хвалите, оних којима се ви додворавате, оних који су вас поставили на власт.

Ако причате о томе да се Александар Вучић први пут напио од среће када је убијен Ђинђић, зашто вам то није сметало 2008. године?

(Председавајући: Приводите крају, колега Шаровићу.)

Јесам ли поменуо нешто што нисам смео?

(Председавајући: Не, не, приводите крају.)

Ево, приводим крају.

Према томе, господине Милојичићу, треба да буде срамота онога ко свој народ није бранио, онога ко служи непријатељу, а не кривите јунаке који су свој народ бранили зато што нису успели у мери у којој су хтели.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Два минута и 39 секунди.

Повреда Пословника, Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Сада се не јављам по повреди Пословника, већ користим право на реплику по члану 104. Пословника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Онда ћете морати да сачекате колегу Ристичевића.

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, чланови 103, 107, 108. и 109.

Ја ценим, господине Арсићу, што нисте применили те мере, да се разјасне неке ствари.

Ја сам дужан да говорим истину, пошто нисам био у овим великим странкама.

Што се тиче тог несретног пиштоља испред Народне скупштине, ми смо војводу гађали одређеним предметима, а он јесте извукао тај пиштољ. Да ли је требало или није, да ли акција извела реакцију, не знам. Али знам да је 1993. године била коалиција пре избора – колега Мирчићу, је л' тако? – која је требало да спречи избор Томића за председника Народне скупштине. И Демократска странка није била гадљива на коалицију са Српском радикалном странком, нити са Демократском странком Србије, односно Војиславом Коштуницом.

Такође истине ради морам рећи да је неко говорио – ако други одређују шта је наш национални интерес, онда то и није наш национални интерес. Тај исти човек, са којим, наравно, Хајнекена нема везе, рекао је – ако наш међународни углед зависи од тога да ми жртвујемо своје националне интересе, онда нам такав међународни углед и не треба. Тај исти човек је изгубио главу зато што је, по мени, рекао да независност Косова није табу тема али ће он поставити питање Републике Српске.

Верујем да је Зоран Ђинђић ценио оних 40.000 људи, Срба, који су изгинули у грађанском и верском рату у БиХ и при томе створили Републику Српску. Он их је ценио верујући да они нису умрли од тровања храном. А међу њима је и девет мојих рођака које никад нисам помињао, који су оставили кости бранећи свој народ и залажући своје кости за Републику Српску. С тим у вези, ја сам у обавези да се сетим свега тога и морам да кажем да, за разлику од Хајнекене, ја не мислим да је добро...

(Председавајући: Приводите крају.)

... Што сам рушио Милошевића. Ја не мислим да је уранијум био витамин. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реплика, народни посланик Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Ми у СПС-у немамо проблем кад неко има потребу за аутопројекцијом, још више разумемо кад је неко фасциниран, има фасцинацију према СПС-у, али не можемо да прихватимо лажи, не можемо да прихватимо оно што је радио неко други а импутира се нама.

Ми се добро сећамо те 2000. године и тог фамозног 5. октобра када су дата небројена обећања, а грађани Србије најбоље знају шта је од тих обећања учињено, односно шта је од тих обећања грађанима дато у односу на оно што им је кроз хвалоспеве да ће после 5. октобра имати, а у суштини немају ништа. Ми се и те како добро сећамо батинања директора РТС-а испред зграде РТС-а, бесомучног, малтене до ликвидације. Сећамо се и те како добро бројних спискова чланова СПС-а, који су можда били спискови за ликвидацију. Сећамо се и те како добро паљења овог парламента и паљења гласачких листића не знамо зашто.

Сећамо се и те како добро кад су поједини лидери опозиције признали да није дошло до победе у првом изборном кругу, да Милошевић није изгубио у првом изборном кругу, да је морао други изборни круг по закону да се спроведе, није из политичких разлога. Свега се добро сећамо, али се, нажалост, не сећају они који данас импутирају нама и свим коалиционим партнерима са којима смо били и радили поштено у интересу грађана. А замолио бих грађане да све ово што сам рекао преиспитају у

својим главама када буду изашли на изборе и када буду одлучили коме да повере свој глас. Хвала вам.

И замолио бих да са репликама престанемо како бисмо се вратили дневном реду и ову седницу Скупштине успешно завршили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем. Мада, како бих рекао, осећам се мало као партибрејкер сада када треба да причам о теми, да се вратимо теми после ових занимљивих реплика.

Без обзира на то што би сад требало да похвалим благост председавајућег који је дозволио, рекао бих са циљем, ову серију повреде Пословника, мислим да се некад претерује овде, колико да се некад не да реч опозицији, тако се некада из неког, не знам ког разлога, можда се вуче време, да ли треба да се скупе људи за гласање или шта, сада се пуштала реплика кроз Пословник свакоме. Дакле, то јесте добро када би увек била пракса, али ја се сећам, господине председавајући – извините, још 20 секунди – када сам једном, један једини пут, тражио од вас повреду Пословника, нисам је добио за много основанију и оправданију ствар. Више од тада никада нисам тражио повреду Пословника нити ћу тражити.

Какогод. Дакле, госпођо Михајловић, ми смо заборавили око чега смо се окупили овде. Важни закони и важни уговори, настављамо тамо где смо стали. Ви сте одговорили мени, ја нисам имао прилике да одговорим вама. Сада немам толико много времена, али ћу зато бити конкретнији.

За разлику од неких других закона, министара који нам се нису допадали, против којих смо гласали, које смо чак ми из опозиције и оштро критиковали, али су дошли са добрим предлозима закона или пристојним предлозима закона и против њих није било лако, мени неће бити нимало тешко да будем против ових овде, из различитих разлога.

Као што смо рекли јуче око ове Транспортне заједнице, начелно није лоше да постоји, наравно да је добро да се Србија интегрише у саобраћајну европску инфраструктуру, али ова дилема око Косова је интересантна, јер то је једино питање на које јуче заправо нисте одговорили, једно од два питања, на све друго сте одговорили.

Нисам био можда оштар као неке моје колеге које су тврдиле да се овим уговором сада фактички признаје република Косово. Не, ту заиста има и ограда, има и интерпретативних изјава, има фуснота, звездица, пахуљица, назовимо то како хоћемо, али мени то заиста помало личи на неку врсту клин-чорбе. Знате како се прави клин-чорба? Све се убаци што иначе у то улази, онда се убаци клин, а онда се тај клин извади и остане чорба. Е тако је отприлике независно Косово. Када се склопи у једном тренутку низ

оваквих уговора и споразума, са свим тим нашим интерпретативним изјавама и оградама, на крају, када оне отпадне, кад се занемаре те звезде и пахуљице, онда остане помињање Косова као равноправне државе, односно учесника и потписника свих ових споразума.

Није то мана нити проблем само овог конкретног споразума, али то заиста мало личи на оно кување жабе које је, мислим, колега Мирчић помињао, да се мало и наша јавност навикава на то да се Косово оваквим споразумима појављује као супотписник. Али то је један пар рукава. Као што сам рекао, постоје и други, проблематичнији споразуми и уговори које ова земља потписује и који, нажалост, чине много горе ствари по питању територијалног интегритета Србије. Притом мислим пре свега на Бриселске споразуме, како на онај из 2013. тако и онај из 2015. године.

Али моја поента је следећа, и то је оно о чему сам говорио. Није ми никакав проблем да критички говорим и о овом кинеском кредиту, како се то популарно каже, не зато што било шта замерам Кинезима, напротив, њихов је циљ и задатак да склопе што бољи аранжман за своју државу, само апелујем на наше власти. Ви ћете, наравно, изгласати, ова скупштина ће изгласати ове законе и потврдити ове споразуме, укључујући и ове кредите, али без обзира на то да ли је кредит из „мрске“ Европске уније, или од Немачке, или од драге и пријатељске Кине, или обрнуто, неком је можда драга и блиска Немачка а мрска Кина, дакле шта год да је у питању, молим вас, имамо вас али и неку другу већину која ће доћи, надам се, једног дана после вас, да мало више водимо рачуна и покушамо да водимо рачуна о националном интересу.

Дакле, ако проценимо да и друга страна има неки интерес, а очигледно има, била то Немачка, била то ЕУ, била то Кина или Русија, хајде да видимо да нађемо заједничку меру интереса. Мени смета, и ви на то нисте довољно уверљиво одговорили, зашто ми, у крајњој линији, узимамо велики кредит, то је практично 300 милиона долара, Кинези дају нама кредит да ми градимо, односно не ми, него да ми ангажујемо Кину, кинеске фирме да они граде пругу до Мађарске за извоз, брзи пласман своје робе, кинеске робе, то је тај чувени „пут свиле“.

Интерес постоји, али зашто нисмо покушали...? Ми смо мали, они су велики – то се исто каже и кад је реч о ЕУ или Немачкој, или сада Кини. Ако постоји заједнички интерес, зашто се нису тражила друга решења? Волео бих да сам чуо, рецимо, господина Мркоњића, знам да је он био у том ресору, или неког другог ко се у то разуме, зашто се није ишло на конзорцијум, зашто не идемо на заједничку инвестицију.

Зашто се не направи заједничко предузеће, као што су за Северни ток Немци, Руси, или Италијани итд. за Јужни ток направили заједничко

предузеће па да оно гради заједнички коридор, односно ту пругу модернизује, а не овако. То је неповољно и против тога морамо реаговати, а не да ако вас неко помази по глави, стави десно до себе на некој вечери или ручку председника или премијера онда прихватимо и оно што је заправо у суштини неповољно по земљу.

Дакле, конзорцијум, заједничко улагање, нешто друго или треће. Треба нам пруга, не требају нам возови од 30 километара, али немојмо, и завршавам тиме, да узимамо кредит. Они нам дају кредит да ми ангажујемо њих, да они за своје потребе граде нешто, а од тога неће српска роба ићи том брзом пругом, нити ће се 200 km/h путовати између, немојмо се залуђивати, Нове Пазове и Инђије и Новог Сада. Зна се шта ће ићи, који ће возови ићи 200 километара.

Дакле, потребна нам је пруга, потребна је модернизација железнице. Зашто не покушамо да идемо на повољније аранжмане, који ће бити више у националном и државном интересу? А добра воља се са свима, посебно са великима, подразумева, то треба развијати, али не снисходљиво и не по сваку цену. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Чисто да не бисте били партибрејкер, како ви то кажете, Народна скупштина јесте место где се износе политички ставови, али чак и по тим политичким ставовима који често изађу из оквира расправе и тачке дневног реда нећу никада да дозволим да људи, ко год били овде, називају било кога убицама, лоповима, издајницима, да им се нападају чланови породице или да се физички нападају посланици.

Они који то раде имају очигледан недостатак политичког програма, идеје или аргументације, и покушавају да Народну скупштину представе као диктатуру, што она није. Само морају да промене манире, начин изражавања и да утврде своје политичке идеје и циљеве. Немам ништа против тога да сваког дана имамо по 15 минута, 20 минута неке различите ставове по неким одређеним питањима.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Везано за кредит који се узима, односно који ће, надам се, Парламент и посланици и посланице ратификовати, са Народном Републиком Кином, тачније са Екс-Им банком, а за прву деоницу пруге Београд Центар – Стара Пазова, који, потпуно се слажем са вама, није мали, али пре него што се уопште крене у размишљање о неким пројектима и у стратегије развоја транспорта Србије и самог региона, онда се пре тога раде одређене анализе и предстудије изводљивости, студије изводљивости, гледа се које су то предности и колико је то значајно за нашу земљу.

Овде уопште није питање да ли је неки партнер драг или није драг, и нема, како сте ви рекли, драгих, а нема ни мрских кредита, ни ових ни оних, него овде постоји само један интерес Владе Републике Србије а то је интерес Србије, односно интерес за грађане и грађанке Србије. Дакле, нема љубави у послу, то је за неко друго место, него се јако води рачуна о економији, о томе шта желимо да постигнемо и шта желимо да имамо у транспортној политици, односно у транспорту Србије, не за годину, две или три, него за 20 година и више.

Не знам одакле вам информација да се та пруга прави за кинеску робу. Ја то чак и не разумем и не знам како можете то да кажете када она пролази кроз Србију и власништво над инфраструктуром је власништво државе Србије. Биће разних оператера, али то је добро да буде, а власништво инфраструктуре је власништво Србије.

Данас, у овом тренутку, на релацији Београд–Суботица ми имамо, рецимо, осам пари теретних возова, три пара путничких возова, 80 локалних возова. Годишње само на том делу Београд–Суботица 2,4 милиона путника, четири милиона тона робе.

Наравно да то није довољно и да хоћемо више. То значи, не можете ми рећи да је то кинеска роба. Шта су то, Кинези? Нису. Према томе, то је Коридор 10. Нема важнијег коридора у овој земљи од Коридора 10. Не можемо ми да будемо острво. Хемингвеј је још рекао – човек није острво. Није ни Србија острво, Србија мора да се повезује са свима. Чињеница да Србија има најбољи положај у овом делу Европе говори о томе да Србија треба да заради од свог транзитног положаја. И зато радимо инфраструктуру, и зато се ради енергетика и зато се ради транспорт.

Да поновим још једанпут, држава, дакле „Инфраструктура железнице Србије“ јесте власник инфраструктуре „Железница“ коју будемо радили, као што је и сада власник. Ту неће бити приватних власника.

Друга врло важна ствар, јуче сам то поменула, данас мислим да је важно да још једанпут кажем. Дакле 49% овог уговора и свега што радимо радиће домаће компаније. Све што буде могло да се произведе у нашој земљи биће домаће компоненте. Постоје, нажалост, неке ствари које не можемо да произведемо. Мораћемо то да увозимо – у складу са европским стандардима, не у складу са било којим другим стандардима.

На почетку сте се запитали да ли смо заборавили где смо стали. Нисмо никад заборавили где смо стали. Стварно не знам како се праве клин-чорбе и не могу да разумем да ми данас разговарамо о – знате, ако бисмо склонили звездицу или ако је зовемо пахуљица, онда би то у ствари било ово. Знате, ако бисте мени одузели 20 година, ја бих имала 27. Па не можемо тако да причамо. Ово је међународни уговор, веома важан за нашу

земљу. Имаћемо системско унапређење наше транспортне политике. Градићемо коридоре које планирамо. Врло јасно стоји у Резолуцији и свуда шта значи Косово са звездicom. Тако је стављено у преамбули, у анексима, све што је било могуће да се стави је стављено. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Само кратко, да не буде неспоразума. Подржавам потребу, наравно, да се гради. Рекао сам – ако икада има смисла неки кредит да се дигне, онда управо треба за инфраструктуру. Дакле, то је једино оправдање, условно речено, када тај кредит има смисла.

Наравно да нема љубави, ја сам вама скретао пажњу на то да у послу нема љубави. Ја се само плашим и зато сам рекао да апелујем на ову или неку будућу владу која буде преговарала да води рачуна о државним интересима а не о томе да буду почаствовани или помажени или похваљени од свог страног партнера.

Мислим да су наше власти, не говорим сада само о овој актуелној Влади него иначе, често биле склоне да, да би их прогласили регионалним лидером или фактором мира и стабилности или шта ја знам, чине неке крупне или непотребне концесије. Дакле, није спорно да је нама потребна обнова железничке мреже, само сам питао а ви сте избегли одговор на то питање, нисам случајно помињао и инжењера Мркоњића или неког другог овде у сали који се у то разуме, да ли је постојао неки други аранжман, нека друга могућност. Зато сам помињао Северни ток, Јужни ток, зна се како се то ради, дакле да се направи неко предузеће које ће заједнички учествовати у тој градњи.

И последња ствар, ви сте поменули други пут 49% да ће градити наше фирме. Супер, али ја то нисам видео у овом предлогу. Дакле, ја не знам, ми оперишемо на основу онога што смо добили. Овде нисам нашао тај податак. Радује ме ако је тако, да ће 49% или преко 49% радова изводити наше фирме извођачи. То би било добро, али бих волео да то видим и писмено и да то буде нешто на основу чега се посланици опредељују. Да не буде, кажем трећи пут и завршавам тиме, да нас неко мало похвали, помази по глави, а ми онда срећни што смо проглашени за нешто регионално прихватимо аранжмане који нам суштински не одговарају. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, није ми јасно зашто они који су били на власти све те своје

генијалне идеје о изградњи ауто-путева, железничких пруга, узимању кредита итд., нису спровели у дело онда када су вршили власт у Републици Србији.

Ви сте, господине Вукадиновићу, изабрани са листе странке која је низ година владала овом државом. Па зашто све те идеје о Северном и Јужном току, зашто све те железнице, зашто све те ауто-путеве нисте ви изградили?

Желим да вас подсетим да сте ви, ако се не варам, у Народној скупштини онедавно посланик Вука Јеремића. Нама држите лекције о томе како, наводно, хоћемо на мала врата да признамо независност Косова и Метохије, а посланик сте човека који је био министар иностраних послова и који је представљао као најгенијалније дипломатско достигнуће то што ће да пита Међународни суд правде да ли је проглашење независности тзв. Косова у складу са међународним правом или не, па је стигао одговор од тог истог Међународног суда правде од кога нас и данас боли глава.

Служите се Косовом и Метохијом на најбизарнији могући начин не бисте ли на силу представили СНС као некога ко, наводно, жели да изда Косово и Метохију. Јуче ваш колега Славиша Ристић дрвље и камење на Александра Вучића – издајник, продао је Косово и Метохију. А Славиша Ристић је и дан-данас – хвала богу, немам ништа против тога – државни службеник Пореске управе у општини Зубин Поток, прима плату из буџета Републике Србије и каже – нема Србије на Косову и Метохији.

И још једну ствар да вам кажем, господине Вукадиновићу, и вама и свима осталима који знате у каквој ситуацији се држава налази када је у питању Косово и Метохија. Србија није оно што је била Западна Немачка после Другог светског рата. Западна Немачка је имала...

(Председавајући: Приводите крају, колега Мартиновићу.)

... Много моћније, много снажније пријатеље у свету него што их данас има Србија. Западна Немачка је имала тзв. Халштајнову доктрину – ко призна Источну Немачку, Западна Немачка с њом прекида дипломатске односе. Али, господине Вукадиновићу, да ли Република Србија у 2017. години има ону политичку, економску и војну снагу и онако моћне савезнике као што је имала Савезна Република Немачка после Другог светског рата? (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Мартиновићу.

(Александар Мартиновић: Нисмо у истој позицији. Морамо да се боримо кроз силе светске, да се провлачимо како знамо и умемо.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право, господине Вукадиновићу. Ви сте имали једну реплику, Мартиновић је имао једну. Министар је одустала да одговори. Настављамо даље.

Реч има народни посланик Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Госпођо министарка, колеге посланици, пре него што почнем да дискутујем о другом, трећем и четвртом предлогу закона, јер ће о првом предлогу закона говорити мој колега из посланичке групе Српског покрета Двери, само бих у једној реченици потврдио своје потпуно слагање са оним што је цењени председавајући малопре рекао о демократији, о свему томе, и ја се заиста залажем за све оно што сте рекли и сваку вашу, што кажу, могу да потпишем.

Нажалост, није то понекад тако, верујте. Јуче сам осам пута тражио повреду Пословника, нисам је добио ниједанпут. Но, то нема везе, хајде да ја причам о законима.

Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит са „Екс-Им“ банком, тај тзв. кинески кредит Export-Import банке, како се то све зове, све је то у реду, све то лепо пише у образложењу, министарка, али неке ствари и не пишу у том образложењу, па сам ја морао да се бавим неким додатним радовима.

Оно што пише јесте да ми узимамо око 300 милиона долара од Кине, а да смо – пазите сад, овај податак је врло значајан – досада од те банке узели већ 1,6 милијарди долара. У једном другом зајму ћемо наћи да смо од Европске инвестиционе банке већ узели 3,1 милијарду долара, и ето неких пет милијарди дуга, српског задужења.

Дакле није спорно да сви ови пројекти јесу неопходни држави Србији и нема нико ко је добронамеран жељу да каже да нам не треба пруга или да нам не треба обнављање водовода, канализације, израда цистерни или да нам не требају сви они пројекти који се обављају преправљањем оних давно узетих кредита, а о томе ћу после да причам. Једино што је наш проблем овде јесте да ли је то урађено на најбољи могући начин по државу, да ли је у тим преговорима држава испреговарала најбоље што је могла, или је неким стањима и стварима била дебело условљавана.

Ми кажемо да је кредит по повлашћеним условима и кажемо да је потписан уговор пре шест месеци, а онда га доносимо хитно. Сложићемо се, шест месеци хитно, а јуче сте рекли да је од 26. августа у процедури у Скупштини. Шта смо чекали од 26. августа до данас? То су питања на која немамо одговоре.

Триста милиона за 20 година кредита, пет година грејс-период, 15 година отплата. Распоживост кредита, каже, пет година, а може и да се продужи. И онда долазимо до једне ствари која је речена, да је 2% камата.

Да ли знате, госпођо министарка, колика је камата на тај кредит? Камата на тај кредит, а то нигде не пише и то нико у овој скупштини није

рекао, јесте 63 милиона долара. Најмање толика. У првих пет година када имамо грејс-период 15.449.680,96 долара, а у наредних 15 година 47.494.698,30 долара.

Дакле, на кредит који смо дигли од 300 милиона, ми враћамо плус 63. У ових 63 сам, додуше, обрачунао и трошкове обраде од 0,25%, што је цирку 750.000 долара за обраду кредита. Људи, да ли је то најбољи...?

А да на све то додам још једну ствар, посебан проблем – курсни и валутни ризик. Ми смо кредит узели у доларима а идемо ка ЕУ. У овом моменту однос евра и долара је добар. У овом моменту динар је ојачао и у односу на евро и у односу на долар. Ко је тај ко ће да гарантује да ће тај курсни и валутни ризик у наредних 20 година бити исти какав је у овом тренутку? Ко то може да гарантује? Да нам се не деси оно што се десило са јадним грађанима који су се задужили за своје кредите у швајцарским францима, јер је и тада био добар курсни и валутни ризик, па дан-данас су платили више него што су и узели и што је остало да дугују. Толико о томе.

Други уговор са KfW банком, ту су мање цифре. Ту је 17 милиона. Опет нам нисте рекли колика је камата. Да, рекли сте 1,1%, али ја ћу вам рећи да је на преко 17 милиона евра камата од 1.524.494,55 евра. Најмање! Јер имамо и оне варијанте када подигнемо део транше а а не подигнемо остало, па може да буде па не мора да буде.

Није спорно да нам требају водовод и канализација и у Кикинди, и у Врбасу, и у Књажевцу и у Параћину. И није спорно да ће држава да се задужи и да ће бесповратно да тим средњим општинама и градовима да 30%. Али да ли сте се питали да ли ће ти градови и те општине моћи те новце да врате?

Ја ћу да вам кажем, јуче смо говорили о уговорима са KfW банком, одборник сам у Скупштини града Краљева пет година. Да ли знате да је Град раскинуо задњи део транше уговора са KfW банком за Топлану? Да ли знате да је четири године субвенције давао Град Краљево из буџета да би се редовна давања за дуговања која су ишла по тим уговорима, а које су узеле Топлана и Водовод, сервисирала?

Дакле, и о томе треба да мислимо. Јер ако градови не врате, с обзиром на то да је зајмопримац држава, држава ће вратити, односно опет ћемо вратити сви ми пунећи буџет.

На крају пар речи о четвртом закону. Шта ми је ту пало у око? Ту је оно где смо подигли од Европске инвестиционе банке 3,1 милијарду евра у протеклом периоду. Али ми, господо, овде обнављамо кредитне линије за кредите из 2006, 2008, 2009. године и само овај за обнову судова је из 2016. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Приводите крају, колега Весовићу.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Време посланичке групе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Шест минута и 12 секунди.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Посланичка група цела, господине Арсићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Онда у реду, наставите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Ових 10 секунди ћу сигурно добити.

Дакле имао је дискусију са многим господином министар Лончар. Ми смо сада узели новац кроз Ц, 50 милиона евра, на прошлој седници Скупштине. Овај први уговор, из 2006. године, Клинички центри А, јесте 80 милиона евра, Клинички центри Б из 2008. године 70 милиона евра. Ми те паре нисмо потрошили, уговоре обнављамо, а дижемо нових 50 милиона.

Ја сад постављам питање, никог ја ту посебно не кривим – ко је крив што паре нисмо дигли? Ко је крив што средства нисмо утрошили? Ко ће за то да одговара, јер, бар проучавајући кредит о коме сам дискутовао са господином Лончаром, Клинички центри Ц, 50 милиона, тамо јасно пише како функционише, како се дижу трансхе и које су камате на којим местима. Где је одговорност икога у овој држави кад нам се деси тако нешто непланирано?

То су оне слутње које ја лично имам и о којима говорим. Волео бих да добијем објашњење. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да замолим, пошто је јачина децибела тако висока да се ја питам шта је следеће. Ја све разумем и свака реч значи исто речена на један мирнији начин у односу на оно што сте ви рекли. Али схватила сам шта сте хтели да кажете па ћемо да пробамо да објаснимо. Разумем, такође, вашу бојазан, јер ви ипак нисте економиста, доктор сте стоматологије, те тако не можете, вероватно, да разлучите неке ствари око кредита и зато сам ја ту.

Када сте почели да говорите о кредиту, тзв. кинеском, како кажете, па сте онда кренули да говорите о Европској инвестиционој банци, да идемо неким редом. За сваки овај кредит, за сваки овај нацрт закона испред вас стоје сви услови кредита.

Пре него што се крене на преговарање о уговору о финансирању постоји комерцијални уговор. Када се потпише комерцијални уговор, он је основа да можемо даље уопште да кренемо у преговоре за уговор о финансирању.

Преференцијални кредити са Народном Републиком Кином су кредити под најповољнијим условима. Не знам одакле идеја да у првих пет година, који је грејс-период, значи у тих првих пет година не плаћа се никаква камата, ви грађанима говорите и објашњавате да се плаћа не знам колико за кредит. Дакле то је, прво, нетачно. Грејс-период значи да пет година нема никаквог плаћања.

Каматна стопа јесте 2%. Разумем да хоћете да покажете како умете да израчунате проценте, то је у реду, али ништа није скривено. Само да грађани знају да је Србија једина од 16 земаља Југоисточне Европе која има највећи проценат пројеката које ради са Народом Републиком Кином, што је за нас заиста важно. Сви пројекти које радимо се финансирају по најбољим могућим условима, договореним, пре свега, са председником Народне Републике Кине.

Мислим да је то значајно за нас. Значајно је за нас јер су услови добри, значајно је јер кроз комерцијалне уговоре договарамо учешће наших домаћих компанија, значајно је и у политичком односу, јер не можемо причати о економији издвојено од политике, то увек иде заједно.

Даље сте говорили о Европској инвестиционој банци и о неком задуживању. Европска инвестициона банка је једина банка, између осталог, у односу на све друге међународне финансијске институције, која не наплаћује никакве таксе на неповучена средства. Наплаћују и Европска банка за обнову и развој и Светска банка, али Европска инвестициона банка то не ради.

Нацрт закона који је испред вас управо упућује све оне који имају било какав проблем на тендеру на нашу Републичку комисију за заштиту права понуђача. Неко је пре овога говорио о томе како се све то ради само по правилима Европске инвестиционе банке. Не, напротив. Ради се у складу са нашим Законом о јавним набавкама и ово што треба да усвојимо, надам се да хоћемо, упућује управо на Републичку комисију.

Ова Влада пре свега гледа интерес своје земље, значи Србије. Све друго се налази на другом месту. Оно што не одговара грађанима и грађанкама Србије не усваја се и не долази у овај парламент код вас посланика. И то би било засад све. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пошто на листама посланичких група више нема пријављених за реч, пре закључивања заједничког јединственог претреса питам да ли желе реч председници, односно представници посланичких група или још неко ко није искористио своје право из члана 96. Пословника.

Реч има народни посланик Иван Костић.

Изволите.

ИВАН КОСТИЋ: председавајући, народни посланици, грађани Србије и госпођо Михајловић.

Председавајући, опет нисте издржали да седницу водите на начин како сте водили у протеклих пола сата и сат времена. И зашто нисте господину Весовићу дали право на реплику? А јуче, такође, по Пословнику два пута нисте давали посланицима Двери да причају.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хоћете ли ви да говорите о тачки дневног реда или ћете да причате о мојим поступцима?

ИВАН КОСТИЋ: Хоћу. Наравно да ћу да говорим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Онда започните.

ИВАН КОСТИЋ: Само да вам кажем какви су вам аршини.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ја кажем да ви кварите целу данашњу расправу.

(Драган Весовић: Тражио сам био реплику, председавајући.)

ИВАН КОСТИЋ: Могу ли да наставим?

(Драган Весовић: Био сам првак из математике.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Па ћете зато што је неко био првак из математике а неко из хемије да кренемо у серију реплика?

Изволите, господине Костићу.

ИВАН КОСТИЋ: Што се тиче Уговора о Транспортној заједници, ја бих прво поставио питање министарки – на кога се односи назив уговора? Значи, Уговор о Транспортној заједници се не односи ни на једну државу, ни на један регион, него само пише Уговор о Транспортној заједници.

Зашто је то тако? Зашто се не каже да је Уговор о Транспортној заједници Западног Балкана? Можда ми можемо да помислимо да је уговор о транспортној заједници Евроазијске уније и српских земаља у региону. Једноставно, ствара се простор за нешто што тек треба да се деси. Први пут чујемо да овакав међудржавни уговор у називу нема на кога се односи.

Што се тиче увода, пре чланова, пише – настављајући обављени посао у оквиру Меморандума о разумевању о развоју основне регионалне транспортне мреже Југоисточне Европе, потписаног у Луксембургу 11. јуна 2004. године, и примајући к знању **ДА ОВАЈ МЕМОРАНДУМ О РАЗУМЕВАЊУ ВИШЕ НЕЋЕ БИТИ РЕЛЕВАНТАН...**

Значи, великим словима у уводу се каже да уговор који је потписан 2004. године више није релевантан, госпођо министарка.

Немојте се смејати. Имајте мало разумевања. Ваша добацивања су увек претенциозна. Мало саслушајте и друге људе.

Многе ствари су се промениле од 2008. године, откад су сепаратисти на КиМ прогласили независност. Овде у фусноти је стављена једна правна неистина, која каже да је назив без прејудицирања ставова о

статусу и у складу са Резолуцијом Савета безбедности УН 1244 – што није тачно; у наставку сте добро рекли, али замајавате јавност и замајавате народне посланике – и мишљењем Међународног суда правде о Косовској декларацији о независности. Међународни суд правде!

Овај уговор није у складу са Резолуцијом 1244. Да је у складу са Резолуцијом, ми не бисмо имали потребе данас да овај уговор и Меморандум из 2004. године стављамо у нову форму, а многи посланици су говорили због чега је то, због новог субјекта у овом уговору а то је такозвана држава Косово. Све уговоре до 2008. године који су се односили на територију АП КиМ у име те територије потписивао је Унмик, а сада први пут потписују представници владе Косова.

Госпођо министарка, 2007. године уговор о Цефти је потписао Унмик уместо садашњих лажних институција на КиМ. Значи, за грађане Србије, овај уговор се и прави и потписује да би се КиМ на мала врата увело у међународне институције. Ја нећу овде да кажем, ту има и декларација на крају пред образложење где ви обећавате да то неће бити, како многи сумњају, да се Косово не признаје као независна територија, али сви народни посланици, ако овај парламент и овај сазив потраје, видеће у наредних годину дана шта ће се десити, у ком смеру иде овај пут Србије, да ли је ово наставак од 2000. године, где се сваким кораком КиМ ставља у форму независне државе. Ми ћемо бити сви присутни, ускоро, да видимо како ће председник државе, после ових унутрашњих дијалога одлучити да реши то питање, а треба сви да знају, почевши од вас, а почевши и од народних посланика у овом сазиву, да ћемо сви сносити одговорност по изношењу свога става по том питању.

Нико неће моћи да се оправда јер тема овога уговора и тема о којој се спотичу и Влада и држава Србија јесте тема Косова и Метохије и ми не можемо да изузмемо ту чињеницу. А како каже највећи српски песник: „О, Косово, грдно судилиште, насред тебе Содом запушио“, сваки посланик ће сносити одговорност по питању свог става по питању Косова и Метохије врло брзо, као што су сносиле одговорност и претходне владе а неки премијери су изгубили главу због става о Косову и Метохији.

Српски покрет Двери, госпођо министарка, сматра да овај уговор није у српском интересу, почевши од убацивања субјекта Косово и Метохија, почевши од лажног објашњења да је све у складу са Резолуцијом, почевши од тога да Покрет Двери сматра да је Косово и Метохија привремено окупирана територија и да се с њом овакви уговори не могу потписивати.

Такође, овај уговор је у интересу само државе Албаније. Ја ћу вам конкретно рећи, ево, у анексу уговора постоји мапа. Иначе, оно што је

интересантно јесте да од ове четири мапе по питању водних токова, по питању железничких путева, ниједна мапа није измењена. Само је измењена мапа која се тиче друског саобраћаја.

На овој мапи су уцртана три нова пута. Нека пажљиво слушају и народни посланици и грађани Србије. Уцртан је нови пут који се планира, а то је пут од Косова и Метохије према Црној Гори, две трасе. Једна траса иде од Приштине и излази на Рожаје, а друга траса иде од Пећи према Плаву. То свако може да види ко испред себе има овај уговор. Такође, уцртана је и трећа траса, нова, ја причам о новим трасама, а то је траса Подгорица–Драч–Тирана и, наравно, траса о којој Влада нон-стоп прича, и ви заједно са њима, траса Тирана–Приштина–Ниш. И сад ја постављам питање када ово видим – у чијем интересу могу бити овакви планови?

А у овом уговору, пошто сте спочитавали господину Весовићу да се не разуме у економију, у овом уговору нема ниједне економске ставке. Ми морамо да причамо о овом уговору из политичке перспективе, јер ми ни не знамо који су планови и који је петогодишњи план, који су приоритети везани за ове пројекте. То нигде не пише. Али по овоме што можемо да видимо јесу приоритети ти да се праве нови путеви да се Косово и Албанија повезују са Србијом и Црном Гором. У чијем интересу? Значи, можемо слободно рећи да је ово само у интересу велике Албаније, стварање неког новог простора, нове територије на просторима Балкана или можда да је у интересу НАТО-а, јер њима требају ови коридори да споје Црну Гору, Подгорицу са Тираном и луком Драч, а такође да споје Албанију преко Косова и Метохије са Нишом. Значи, то је оно што се једино закључује и што је ново везано за овај уговор и за ове мапе. Ви реците ако то није тако.

Сада ја постављам питање – зашто ви као министар за саобраћај нисте сада, пре потписивања ових уговора...? А питање је да ли ће ово уопште бити прихваћено и да ли ће тзв. влада Косова и Метохије прихватити ово с овим фуснотама и са овим декларацијама... Зашто овде нема ниједног пута у интересу грађана Србије? Нема. Ево, немате ниједан нови пут према Републици Српској. Јесте ли можда некад путовали до Сарајева преко Зворника, Власенице, у том правцу? Колико се путује? Јесте ли можда некада путовали преко Бјељине и Добоја до Бањалуке, госпођо министарка? Па да видите колико се путује.

Значи, ниједна нова траса која је у интересу српских интеграција овде није уписана. Можете ви климати главом колико хоћете, кад се овде не види ништа. Значи, овде нема ниједне трасе која повезује Србију и Републику Српску, а сви говоримо о повезивању, интеграцијама, специјалним везама. Нажалост, људи који воде овај пројекат, који

представљају Владу Републике Србије нису успели да својим ауторитетом на ове мапе ставе неке нове коридоре.

Што се тиче пута према Црној Гори, такође све остаје исто. Па ево, погледајте, овде има једна траса новог пута који прелази преко Голије. Ја не знам ко је овде и на који начин ставио да ова траса пролази преко Пештера, а да не пролази близу Златибора, кроз Чајетину и да повезује регион у коме живи више становника него на просторима општине Сјеница – Нови Пазар.

Сад ја вама постављам питање – на основу чега је овде уцртана та траса када, колико ја знам, Влада Републике Србије још није донела одлуку да ће траса ауто-пута према Црној Гори ићи преко Голије? Званично није, а овде је уцртано. Значи ви већ прејудуцирате да ауто-пут према Црној Гори треба да покрије тзв. област Санџака, која у суштини никад није постојала, то је назив за војну територију. Не пролази преко Златибора, не пролази преко Пријепоља, преко Нове Вароши. Значи, већ потенцирате да пут треба да иде туда. Е то су разлози зашто Српски покрет Двери не може да гласа по овој тачки, јер овај пројекат и овај уговор није у интересима српског народа.

Такође, што се тиче буџета, српски грађани треба да издвајају одређена финансијска средства за неки пројекат који није у њиховом интересу. А по ставкама за буџет о Транспортној заједници видимо да ЕУ финансира овај буџет и ову Транспортну заједницу са 80%. Па што би они то финансирани ако није у њиховом интересу? Значи, њима је у интересу да финансирају пројекте у којима треба да учествује Влада Републике Србије, да се праве пројекти који су у интересу само грађана Косова и Метохије, грађана Албаније и НАТО-а. Реците да то није тако. Сви путеви су у интересу и везани су са привредним интересима и националним интересима Косова и Метохије и Албаније. Значи ниједног новог пута овде нема за грађане Србије.

Такође, што се тиче железничких путева, још 2005. године, па 2009. године су се издвајала средства за пројектну документацију и студију изводљивости за пругу Београд–Будимпешта. Ништа од тога није урађено.

Знате ли, госпођо министарка, колико воз иде од Београда до Црне Горе? Четрнаест сати. О томе се прича већ седам-осам година. Ви сте на власти пет година, нисте успели него је стање само још горе. Сваке године по железничкој прузи воз до Подгорице и Бара иде све дуже и дуже.

Значи, овај уговор није у интересу ни грађана Србије, ни грађана српске народности у Републици Српској, ни грађана српске народности у Црној Гори, већ смо рекли у чијем је интересу, и не знам зашто би грађани Србије издвајали паре за нешто што тек треба да буде, што не знамо шта ће бити, а што је у интересу неких других народа са простора Балкана.

У том смислу сматрамо да је Уговор о Транспортној заједници неприхватљив. Навели смо да нема ништа ново. Има само нових путева који су везани за Албанију и то ви желите овде да прогурате кроз Народну скупштину. Мени је тешко што ће за то гласати представници владајуће коалиције а можда се нису добро упознали с тим шта представља овај уговор.

Такође, што се тиче Уговора о зајму између KfW банке и о Програму водоснабдевања и канализације у општинама средње величине у Србији, ја ћу лично гласати за тај предлог зато што се тиче општине из које ја долазим, општине Врбас. У општини Врбас треба да се реши питање канализације. Нажалост, то није урађено у протеклом периоду. Питање водоснабдевања, питање Великог бачког канала, знамо каква је ситуација, да је то најзагађенији водни ток у Европи, што ниједна влада није успела да реши у протеклих 30 година. Народ се трује од те воде.

Али једна ствар је овде интересантна. Да ли постоји иједна озбиљна држава на свету која дозвољава страним инжењерима, ако су инжењери, да улазе у безбедносноинтересантне објекте и да сагледавају стање ствари у општини Врбас, а претпостављам да је тако било и у овим другим општинама? Да ли мислите да би могли наши инжењери да уђу...?

Само се ви смејте. Између два светска рата комерцијалисти „Сименса“ који су долазили овде по налогу Владе и по налогу Милана Стојадиновића, на крају се испоставило да су сви радили за немачке тајне службе. О томе имате податке и о томе говоре историчари.

Ви данас дозвољавате да немачки инжењери, можда и немачки новинари, улазе у високобезбедносне објекте Републике Србије, да сагледавају ситуацију и да можда праве неке планове који ће некад њима требати. Једино са те стране сматрам да мора да постоји законско решење да у ове ствари и у овакве пројекте на лицу места не смеју да буду укључени страни држављани. А каква нам је ситуација у безбедносним службама после 2000. године, не треба да нас чуди што се и ово дешава. Тако да смо шупљи на све стране.

Надам се да ће ускоро доћи свест код припадника ВБА и код припадника БИА да напакон све стране агенте и људе који раде у страном интересу, а којих је пуно и Министарство унутрашњих послова и Министарство одбране, на крају очисте и да напакон ове службе контролишу српски државни органи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Шта све испричасте.

Дакле, то што сте ви испричали нису полуистине него не знам како се то зове, полулажи или полунеистине. Како да се изразим а да вас не увредим? Наравно, не желим да вас увредим.

Да кренемо од личног. То да ли се ја смејем, ја планирам цео живот да се смејем. Извињавам се на томе ако то вама смета. Надам се да нећете да ме гађате неким мишем због тога, али ја ћу наставити увек да се смејем. Ваљда је боље да се смејем него да плачем.

А сад на оно што се зове тачке дневног реда. Рекли сте – зашто пише Уговор о оснивању Транспортне заједнице и нигде нема Југоисточне Европе? Овако, пише лепо – Европска унија, у даљем тексту Унија или Европска унија, мали размак па слово „и“, па следећи ред, како се углавном иначе праве међународни уговори, великим словима, стране потписнице из Југоисточне Европе, малим словима, па се набрајају земље, све горе наведене стране... Дакле, имате Југоисточне Европе. Да сад ја не бих читала, ако сте се упознали са Уговором, видели сте то.

Друга ствар, почели сте овде да говорите о томе да ни једна једина рута у Уговору о Транспортној заједници није у интересу грађана Србије.

Значи, ПГ Двери кажу следеће – ниједна транспортна рута која се налази у овом уговору, у овим картама овде, није у интересу грађана Србије. Значи, драги грађани Србије, Двери кажу овако – Фрушкогорски коридор није у интересу грађана Србије, Моравски коридор није у интересу грађана Србије. Коридор 10? Па није ни он у интересу грађана Србије, ни севера, ни центра, ни југа. Коридор 11, повезивање с Црном Гором, па није ни то у интересу Србије. Па што бисмо се повезали са Црном Гором? Па што бисмо се повезали са Мађарском, Бугарском, Македонијом? Па што бисмо се повезали са Босном и Херцеговином? То кажу Двери.

Значи, у овом уговору о Транспортној заједници стоје апсолутно сви коридори. Постоји основна мрежа најосновнијих коридора, испод тога је она мрежа по којој се раде пројекти, то је тзв. свеобухватна мрежа. Сви коридори које је држава Србија предложила налазе се управо у овом уговору.

Још једна ствар, у односу на све друге државе... Ви кажете да је овај уговор у интересу Албаније. Није тачно. Дакле, једино преко Србије прелазе сви коридори од земаља Западног Балкана. Свака друга држава око нас нема све те коридоре. Ми их имамо. То је огромна разлика и огромна предност. Зато је овај уговор важан за нас.

Када говоримо о повезивању, ви кажете опет – у интересу Албаније. Па чекајте, повезујемо Ниш–Димитровград, радимо електрификацију, модернизацију, радимо обилазницу око Ниша, 250.000.000 евра то кошта. То је једна од рута. Од чега? Између осталог, од Фонда Западни Балкан

Србија добија бесповратно, као донацију, 70.000.000 евра. Не разумем какве то сад везе има, по вама, за неку другу државу. Ово је добро за Србију.

Дакле, када говорите такве ствари, добро погледајте карту. Ако имате проблем са тим, ми смо ту да то објаснимо.

Помињете пругу Београд–Бар. Први пут након 40 година ова Влада је реконструисала и модернизовала 77 километара ове пруге. Није све што је потребно реконструисано, што пролази кроз Србију, али је урађено 77 километара за претходне две године. Урадићемо и остатак и вратићемо на пројектовану брзину. Али 40 година то нико није пипнуо.

Друго, ако кажете да сте из Врбаса, онда можда да пробате да идете Београд–Врбас возом. Нови је воз, модернизована пруга, 110 километара на сат. Сигурна сам да то може да буде лепо.

Дакле немојте да говорите да се овде ради...

Оно што је важно да грађани чују и због чега сам се, пре свега, јавила, то је чињеница да обмањујете јавност причом о томе да овај уговор није у интересу грађана Србије, да је овај уговор у интересу Албаније или било кога другог. И чињеница је да обмањујете грађане Србије када кажете да ниједна рута која је овде стављена није у интересу грађана Србије. То је основна ствар. Прво, није тачно. Карте врло јасно показују, биће свуда приказане, нису тајна, могу да се виде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Полако, колега Костићу. Прво господин Мартиновић има право на реплику, коју сте ви изазвали.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, као што је рекла и госпођа Михајловић, овде је изречено много тога. Ја за две минуте тешко да ћу моћи све ове лажи и бесмислице да оповргнем, али потрудићу се да то урадим у највећем делу.

Што се тиче Косова и Метохије, да поновимо још једанпут, у члану 2 а на страници 119. Уговора о Транспортној заједници лепо стоји, и то је велики успех Републике Србије, под тачком ц) – ниједан од термина, речи или дефиниција које се користе у овом уговору, укључујући анексе и протоколе истог, не представљају признање Косова од стране Европске уније као независне државе, нити представљају признање појединачних држава чланица Косова у том својству када такав корак није предузет од стране истих.

Да кажем нешто чисто људски. Ви ћете се, ви који причате о Косову и Метохији, о томе како га ми из СНС издајемо а ви га тобоже браните, ви ћете се, господине Костићу, кад се заврши ова седница, вратити у свој Врбас, господин Вељковић ће се вратити у своје Краљево, а Бошко Обрадовић у Чачак. Али моје колеге посланици, Драган Вељковић ће да се

врати у Штрпце, моја колегиница Станија Компировић ће да се врати у Косовску Митровицу, доктор Милован Кривокапић ће да се врати у Косовску Митровицу. Шта ви мислите, да су они спремни да издају земљу на којој живе, да су спремни да издају своје породице, гробове својих предака, а да ћете ви да их одбраните? Немојте, молим вас. То је врхунац политичког лицемерја.

Држава Србија је присутна на Косову и Метохији, хтели ви то да признате или не, између осталог, и захваљујући овим храбрим људима који овде седе, који живе на Косову и Метохији, који показују да је Косово и Метохија српско чињеницом да су посланици у Народној скупштини Републике Србије.

(Председавајући: Приводите крају.)

Само још неколико реченица, господине Арсићу. Молим вас, били сте толерантни данас и кад су изговаране ружне речи на рачун госпође Михајловић, па ми допустите да завршим.

Такозвани Српски покрет Двери каже – Црна Гора је српска земља, Република Српска је српска земља. А онда када Влада Републике Србије хоће да повеже Србију и Црну Гору, каже – ево, ви правите тамо неке путеве према Црној Гори; какве везе ми имамо са Црном Гором?

Влада Републике Србије направи мост, пре свега захваљујући Влади Републике Србије, мост „Братољуб“ који повезује две стране реке Дрине, Србију и Републику Српску, и у томе је значајну улогу имала госпођа Михајловић и њено министарство. Колега Мирчић је, нисам успео да му реплицирам, рекао – нису урађене приступне саобраћајнице. Па Милорад Додик је изјавио да су за то што нису изграђене приступне саобраћајнице са оне обале Дрине која припада БиХ одговорне власти БиХ, а не Влада Републике Србије и не министарство које води госпођа Зорана Михајловић.

(Председавајући: Сад заиста приведите крају.)

Још само, молим вас, господине Арсићу, једну реченицу. Што се тиче Албаније, господин Иван Костић, тај који каже да не треба да се повезујемо са Албанијом, то да знају грађани Србије, 30. новембра путује у Албанију као председник Одбора за дијаспору, у Скадар. Па је л' није у интересу Србије да повежемо Србију и српски народ који живи у Северној Албанији, између осталог, у Скадру, Драчу, са њиховом матичном државом?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Два минута од времена посланичке групе.

Право на реплику, народни посланик Иван Костић.

Изволите.

ИВАН КОСТИЋ: Господину Мартиновићу нећу ни да одговарам. Нема смисла да одговарам, нема шта.

Што се тиче пута у Албанију, идемо на позив Српског националног вијећа из Подгорице на округли сто о ћирилици, и идемо да обиђемо Србе у Албанији, које они не признају, јер им тамо ова држава није омогућила да имају ни своју школу, ни свој медиј. То је политика Александра Вучића према Србима у Албанији у задњих пет година. И онај српски културни центар, што је обећао пре три године, још није отворио, сада председник државе. Такав је однос ваш према Србима у Албанији. Ја често идем тамо код њих и знам како живе, а питање је када сте ви задњи пут ишли. Сада ће ићи ваш народни посланик па ће моћи да вас представља тамо.

Што се тиче КиМ, чврсто верујем да многи народни посланици, претпостављам скоро сви, нису за то да у уговору стоји овакав назив Косово и Метохија и сумњају да ће Србија икада признати Косово и Метохију. Треба да буду свесни да можда ни они не знају шта је у глави њиховог председника и шта он смера. То је друга ствар.

Што се тиче госпође Михајловић, погрешно је протумачила, надам се да није злонамерно, ја сам рекао да у наслову не пише која је територија и на које државе се односи, већ пише само Уговор о Транспорту, а не у уводу и у члановима, јер ни они сами не знају где ће да нас ставе. Значи, неће да нас приме у ЕУ, праве неки нови простор за државе Западног Балкана.

Што се тиче коридора, није истина да сам рекао да нису у интересу грађана Србије. Рекао сам да нема ниједан нови коридор. Коридори према Бугарској, коридори према Грчкој већ постоје. Значи, нови коридори. А што се тиче пруге Београд–Врбас, често идем њом, путује се два и по сата, 40 на сат иде. Први бих био срећан да се та пруга среди и да идемо 120 на сат. То је мало појашњење.

Хтео бих да вам честитам ваше кумство у Саборној цркви у Београду и надам се да то неће бити само један нови маркетиншки потез него да ћете се мало и усагласити са врхом цркве по питању неких етичких и националних тема, као што је тема КиМ. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На основу чега ви сад имате право на реплику?

(Драган Весовић: Поменуо је Српски покрет Двери.)

Може, али када изађе један од вас двојице.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, тачно је оно што је рекао господин Костић. Он ће да путује у Скадар 30. новембра, али не о свом трошку, него о трошку државе Србије, као председник Одбора за дијаспору. Имају седам посланика, драги грађани

Србије, а имају председника Одбора за дијаспору и Србе у региону. И онда каже – власт терорише опозицију у Србији и не да јој њена права.

Мислим да барем десет посланика СНС-а може да буде председник Одбора за дијаспору и Србе у региону, али смо вама уступили то место управо зато да бисмо поштовали права мањине у овом парламенту. Дакле, путоваћете ви, господине Костићу, у Скадар, али о трошку државе Србије, не о свом трошку. То је важно да се нагласи.

Што се тиче односа према Албанији, драги грађани Србије, посланици СНС-а су у последње три године најмање четири пута, колико сам успео да избројим за ово кратко време, боравили у Тирани и управо захваљујући напорима посланика СНС-а, захваљујући политици Владе Републике Србије, захваљујући политици председника Републике Александра Вучића, Срби у Албанији су први пут после 70 година, још од времена Енвера Хоџе, признати као етничка заједница у Републици Албанији. Али то није захваљујући политици покрета Двери него захваљујући политици СНС-а.

Што се тиче страних плаћеника, сад ћу да вам кажем нешто. Ваш председник Бошко Обрадовић, ево га текст у „Искри“ – иначе, љотићевско гласило штампано у Минхену, пошто су љотићевци сви побегли у Немачку код својих немачких господара – „Демократска лаж и светло истине“. А онда каже – „Нова искра“, у Чачку, на дан Светог Илије 2001. године.

Зашто ово говорим? Господине Костићу, ви то можда не знате, ја сам се некада тиме бавио, кад сам био млађи. Тај исти Милан Стојадиновић о коме сте говорили установио је, захваљујући полицији, да се Димитрије Љотић, ваш идеолошки отац, финансирао преко тзв. техничке помоћи, организације иза које је стајала нацистичка Немачка. Ако неко нема права да прича о страним плаћеницима, то сте ви.

(Председавајући: Приводите крају, колега Мартиновићу.)

Ви сте били страни плаћеници, а остали сте то и дан-данас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: За реплику су се јавили и Драган Весовић и Иван Костић.

(Иван Костић: Споменуо ме је.)

Јесте вас споменуо, али ви сте овлашћени представник посланичке групе. Немам ништа против да вашу улогу преузме колега Весовић, али не можете по истом основу два пута да добијете реплику.

Изволите, господине Весовићу.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Много је основа, а надам се да ће моје право на реплику трајати бар мало дуже, као што је код колеге Мартиновића било.

Прво бих госпођи министарки рекао да они који ме дуго познају знају да сам грлат али нисам агресиван. Проверите. Ја овако причам у кући. Тачно је да то понекад личи да се свађам и да вичем, али то није, то је мој начин комуникације.

Сигуран сам да је колега Мартиновић знао да ја нисам Вељковић, Вељовић, него да сам Весовић, исто онако као што ја знам да је он Мартиновић. И ја ту немам проблем.

(Александар Мартиновић: Извињавам се.)

Прихваћено, јер заиста нема проблема.

Није лепо да ми будемо тзв. српски покрет двери, јер никада из мојих уста нисте чули да сте тзв. српска напредна странка. Још је мање лепо да две странке које вежу идентична или слична патриотска осећања једна другој причају о Косову и Метохији. Нити можемо да будемо сви са КиМ, нити можемо сви да будемо из Краљева, Београда или са било ког места. Сви смо једно и зовемо се Срби. Ружно је – а сигурно у мени никада нећете имати опонента за те делове приче – када оваквим причама дајемо повод неким трећима да се наслађују. Нема потребе да о томе причамо.

Што се путовања тиче као председник Одбора за дијаспору, леп је манир власти увек био да онима који су у мањем броју дају руковођење неким од скупштинских одбора. На моју жалост, то није испоштовано у већем броју случајева, ал' ваша политичка процена је да је то тако исправно. Тако да када буде путовао господин Костић, неће путовати сам, сигурно ће ићи, или врло вероватно, и потпредседник Одбора, који је из СНС-а. И ако ко путује..., нећемо о томе. Немојмо око ствари за које нема места спору да се споре они који о њима исто мисле. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Извињавам се колеги Весовићу.

Заиста, колега Весовићу, нисам имао намеру да вас увредим, погрешно сам изговорио ваше презиме. Ви сте коректан човек и заиста ми је жао што сам вам презиме погрешно навео. Али оно што није погрешно, то је идеологија покрета ком ви припадате.

(Иван Костић: Опет исто.)

Па да, опет исто.

Ваш председник Бошко Обрадовић каже за демократију – то је идеологија гомиле, површности, сујете, владавина говорника, фразераша и фразеопоклоника. Знате, то је говорио Хитлер, то је говорио Мусолини.

Ми у Србији у Другом светском рату имали смо два доминантно антифашистичка покрета – партизански и равногорски. Нажалост, имали смо једну малу, додуше безначајну, групу људи који су припадали тзв.

народном покрету „Збор“, у народу омражени као љотићевци, четници су их звали крцалије. Ви сте њихови идеолошки следбеници. Ма колико ви сад то покушавате да забашурите, да то гурнете под тепих, да се представите да сте нешто друго, ви сте идеолошки следбеници оних који су...

Неки дан ме је Бошко Обрадовић ударио мишем. Ја сам рекао у себи – ма, ово је још и добро. Знате шта су радили ваши идеолошки очеви, оснивачи ове идеологије? На пример, Марисав Петровић – он је водио ђаке у Крагујевцу 21. октобра 1941. године на стрељање да би показао колико је веран немачком окупатору.

Ви настављате ту идеологију. Ја да вам кажем, без икаквог увијања и без икаквих рукавица. Настављате фашистичку идеологију једне мале групе људи која у српском народу није представљала ништа али је, нажалост, због злих прилика у Другом светском рату, успела некако да преузме власт, или део власти, у ономе што се звало „Недићева Србија“.

А што се тиче путовања у Албанију, не путује, колико ја знам, господин Миодраг Линта, него путује мој уважени колега Александар Марковић. Али да би грађани Србије знали, не идете ви тамо зато што много волите Србе у Албанији, него зато што сте – вама се обраћам, господине Костићу – председник Одбора за дијаспору и Србе у региону. И не идете ви у Албанију о свом трошку, него о трошку државе Србије. Према томе, очигледно је да тај ваш патриотизам има некако свој новчани израз.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Иван Костић.

ИВАН КОСТИЋ: Да одговорим господину Мартиновићу, због грађана Србије.

Што се тиче идеологије, Српски покрет Двери је, могу слободно рећи, после 2000. године прва организација, да ли невладина и политичка у то време, која је писала у своме часопису о злу фашизма на територији Србије, о злу фашизма на територији Европе и да фашизам и тековине које су донете са стране сада подржава ваша посланичка група и ваша странка, а то су ваши пријатељи са Запада. Значи, фашизам је настао у Немачкој и Италији, и то су те идеологије.

Лично не прихватам поделу на левицу и десницу, ја прихватам само поделу на, како су рекли руски мислиоци крајем 19. века, славјанофиле и европејце. Ми смо славјанофили, а да ли сте ви европејци, да ли су ваши чланови европејци, у то чисто сумњам. Значи, та подела на левицу и десницу у српском народу никад није постојала и није аутентично наша.

Што се тиче путовања, могу слободно да кажем, а могу да посведоче људи који су неколико пута ишли са нама, да сам лично, нажалост је тако, сам себи платио пут као председник Одбора за дијаспору

и Србе у региону, два пута. Два пута сам платио пут. И да кажем, наша делегација кад оде, најпонижнији смо од свих делегација када се негде појавимо. О томе питајте људе који возе кола, о томе питајте народне посланике који иду, и колике су дневнице, какви су дочеци и како се понашају други људи према нашим делегацијама. Тако да поведите мало рачуна да, када неко иде да представља Републику Србију, представља у светлу како заслужује, а не да идемо као задњи бедници. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, због грађана Србије, да бисмо ми овде потпуно рашчистили ко је ко, ја сам, господине Костићу, Србин, волим ову државу и борим се да она иде напред, као и све моје колеге из Посланичке групе Српске напредне странке.

Да имате везе са Димитријем Љотићем и „Збором“, то каже ваш председник Бошко Обрадовић у часопису „Нова искра“. Каже, цитирам господина Обрадовића, иначе великана српске политичке мисли: „Зато не треба пропустити ниједну прилику да се посведочи ово ново стање политичке свести у српском народу и да се допуни политичким начелима и смерницама 'Збора' и Димитрија Љотића“. То каже господин Бошко Обрадовић. Дакле, ви јесте настављачи „Збора“ и Димитрија Љотића.

А да је то тако, говоре три ствари. Ваше пријатељство са Иваном Пернарком, који отворено одаје почаст наводно стрељаним усташама у Блајбургу – кажем наводно зато што у Блајбургу ниједан усташа није стрељан – ваше пријатељство са профашистичком политичком партијом из Бугарске Атака, која тражи да се четири српска округа припоје тзв. санстефанској Бугарској, и на крају крајева, ваше пријатељство са и ваша честитка, вашег председника, овој профашистичкој и пронацистичкој политичкој групацији у Немачкој која се зове Алтернатива за Немачку.

Ви кад кажете да имате пријатеље у свету, ваш пријатељ није Путин. Ви немате пријатеља у Кини. Ваши пријатељи су усташе, ваши пријатељи су великобугарски фашисти и ваши пријатељи су немачки неонацисти. Можда су то ваши пријатељи, али то нису пријатељи Србије и то нису пријатељи српског народа.

Србија под вођством Александра Вучића и Српске напредне странке хоће да за пријатеље има и Русију, и Европску унију...

(Председавајући: Приведите крају, господине Мартиновићу.)

... И Сједињене Америчке Државе; гледамо да сачувамо наше националне и државне интересе, али са фашистима, било где у свету, нећемо да имамо никакве везе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Иван Костић: Реплика.)

Мислим да сте довољно једни другима рекли.

Настављамо даље са радом.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Опет морам да будем неко ко прекида журку, али морам да искористим два-три минута. Нисам добио био реплику иако ме је господин Мартиновић био поименце прозвао, нисте ми били дали, али свеједно.

Дакле, ми смо против ових закона и уговора, из разлога које сам навео.

Што се тиче Косова и Метохије, само мала исправка. Ја нисам, и то може чак и госпођа министарка да посведочи, овде паушално делио етикете; говорио сам и похвалио да има труда, да је видљив труд да се донекле сачува и тон интерпретативним одредбама, фуснотама итд. Само сам поменуо, не случајно, причу о клин-чорби – да се може лако догодити да се те фусноте или пахуљице истопе па да онда остане практично међународни споразум са косовском државом или тзв. косовском државом.

Морам да исправим, није много важно али просто због јавности, да нисам члан нити странке нити клуба Вука Јеремића – тако да је то још једна ствар, требало би да ми се извини колега Мартиновић – али јесам подржао његову председничку кандидатуру и мислим и сада као и јуче да је он био, заправо, најбољи кандидат за председника Србије. Нисам у његовој странци, имао сам милион примедби на његову кампању и, кажем, нисам члан његовог посланичког клуба, али мислим да није био лош министар спољних послова. Овај чувени пример, који се често потезе, са жалбом међународном кривичном суду, мислим да је, просто, прошло како је прошло. Тешко да, као што видимо, Срби могу на било ком суду добити и постићи неку већу правду. Мислим да је лицемерно оптуживати било кога да је лоше поставио питање и да су зато изгубили.

За информацију колегама и јавности, на том процесу смо изгубили за један глас, дословно за један глас, и то тако што се председник суда или председавајући суда, узгред речено, из Кине, повукао са места и онда није могао да учествује у гласању, из здравствених разлога. Тако смо изгубили тај спор. Никада нисмо били ближе, ако смем да кажем, победи него тада, приликом те жалбе коју је тадашње министарство спољних послова поднело.

Што се тиче Косова, Славише Ристића, то је такође грешка. Он већ месецима не прима плату – јер је, мислим, прешао на рад у Скупштини – од

државе Србије. Наравно да има колега и овде, и са ове стране и са те ваше стране, који су са КиМ, и то је лепо. Наравно да примају, и здравство и школство добијају плате из буџета Србије, и то је такође лепо. Али будимо поштени или будите искрени па признајте да је то последица неког минулог рада и минуле борбе неких влада и неких председника влада, или премијера, који су правили грешке сигурно али и чинили неке добре ствари, и треба свима признати. Неко је изгубио главу, неки су изгубили власт управо због тога што су бранили или покушавају да бране КиМ и државу Србију на КиМ.

Одакле то мало прерогатива које држава Србија још има, од Слободана Милошевића, то морам да кажем, преко Зорана Ђинђића, Војислава Коштунице, па чак и Бориса Тадића? Плашим се да су неки који су сада на власти а који су се клели како ће вратити Косово у уставноправни систем Србије на власт дошли баш зато што су обећали да се неће на тај начин борити против Косова и Метохије.

И нису реплике нити пословници прилика да расправљамо о Косову и Метохији у овој скупштини, него да закажемо посебну седницу да разговарамо о томе, кажемо ко шта има, а не да се овде у репликама такмичимо ко је већи Србин. Ја то, иначе, никад нисам чинио и увек сам покушавао да поштујем демократске процедуре и не крадем и не трошим време посланика у Скупштини. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ево ја се извињавам господину Вукадиновићу што сам рекао да је посланик Вука Јеремића. Али, дозволите, ја сам сад у једној мисаоној дилеми. Каже господин Вукадиновић – ја сам подржао кандидатуру Вука Јеремића, био сам присутан и кад је Вук Јеремић формирао партију, али ја нисам члан политичке партије Вука Јеремића нити сам ја посланик Вука Јеремића. Је л' тако, јесам ли вас добро разумео, господине Вукадиновићу?

Има једна комедија Бранислава Нушића која се зове „Општинско дете“. Мени ви делујете, немојте да се увредите, као општинско дете. Ви нисте ничији. Били на листи ДСС-а, каже – ја немам везе са ДСС-ом; 2012. био на листи као представник влашке националне мањине, каже – ја нисам Влах, ја сам Србин; јесам подржао кандидатуру Вука Јеремића, ал' немам везе са Вуком Јеремићем. А чији сте ви, господине Вукадиновићу? Кажите ми коју политику, које странке, које личности ви подржавате у Народној скупштини Републике Србије. Чији сте ви? Коштуничин нисте, Тадићев нисте, од Вука Јеремића нисте. Чији сте? Представљате сами себе.

Кад већ подржавате, или сте подржавали кандидатуру Вука Јеремића, који није баш сјајно прошао на тим изборима... Јесте да је победио Александра Вучића са 5% гласова, али могло је и боље. Ипак је то једна велика политичка личност, чуди ме да није могао да освоји мало више гласова...

(Ђорђе Вукадиновић: Није ме слушао.)

Није вас слушао? Могуће.

Будући да сте подржали кандидатуру господина Вука Јеремића, немојте да заборавите, господине Вукадиновићу, ви који нам држите лекције о Косову и Метохији, не само да је за време Вука Јеремића затражено мишљење од Међународног суда правде на начин да је то било штетно по државне интересе Републике Србије, јер ви сте знали, немојте сада да се правите невешти, као мало нам је фалило да прође наше мишљење. Знали сте ви веома добро – не ви лично, знао је Вук Јеремић као министар спољних послова – састав већа Међународног суда правде које ће да доноси одлуку и које ће да поступа у предмету Републике Србије, и знали сте ви унапред каква ће одлука да буде, али сте куповали време, и покушали сте да преварите грађане Србије како наводно тражите заштиту од Међународног суда правде а у ствари сте унапред знали какав ће исход да буде. То је једна ствар.

Друга ствар, ви који браните Косово и Метохију, за време Вука Јеремића медијацију над КиМ је преузео Еулекс, а не Унмик.

(Председавајући: Колега Мартиновићу...)

Дакле ви сте ти, ви сте настављач те политике која је деградирала Мисију УН на Косову и Метохији и то пребацила на, вама тако мрску, Европску унију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем, господине Арсићу.

Прво да рашчистимо оно што је мање важно. Представљам себе и своје ставове, који се, наравно, у некој развојној еволуцији нису мењали свих ових година. Ставове који су, узгред речено, били блиски већини вас који седите овде у овој скупштини; не свима, наравно, али великој већини, а верујем и великој већини грађана Србије. То је што се тиче кога представљам, дакле себе. Неко ме цени, неко не; о томе ће одлучивати опет неко други, а на крају крајева, сами грађани.

Што се тиче Вука Јеремића, није ми из ока испао, сматрам и понављам, није био лош министар. Могао је бити и бољи, али није био лош министар спољних послова. Камо среће да смо имали више таквих и бољих од њега.

Што се тиче оног најважнијег, нико се овде, ја сам последњи неко ко ће се борити и позивати неодговорно на ратне трубе и остало, али, као што знате, ја овде пропагирам, колико се може, толеранцију и дијалог у Парламенту и готово никога никад нисам вређао. Чак нисам ниједном поменуо ни вашег председника нити странку, тако да нисте имали право чак ни на реплику, добили сте први пут, преко везе. Али није важно, није лоше да понешто и рашчистимо овако.

Дакле, ја сам рекао, и то је друга битна ствар коју сам рекао у овом парламенту у протеклих годину и по дана или барем по чему је запамћено, једно је оно кад сам рекао шта сам имао вашем председнику у лице ту када је био, и он мени, наравно, свашта. Али друга ствар је кад сам рекао – сви ми да се саставимо, и власт и опозиција, једва бисмо једну поштену, колико-толико добру, квалитетну владу саставили. И то заиста мислим, и мислим да то мисле и грађани Србије. Ако и то можемо.

И зато дајте да тражимо заиста тачке сабирања. Не ради непринципијелности, не ради лажне опозиције, не да бисмо глумили опозицију. Ја знам да вама највише одговара једна врста опозиције – или конструктивна, која заправо ради и прича оно што ви желите само на други начин, или пак нека букачка и неодговорна, јер онда можете у њу упирати прстом. Ја, на жалост или на срећу, нисам ниједна од тих врста опозиције, али јесам увек неко са ким се може озбиљно и одговорно разговарати о свему, па и о Косову и Метохији, па и о кинеском кредиту, и о Европској унији. Не зато што сам априори против, него да видимо да ли може боље.

А понављам, и завршавам тиме, многи су овде на власти управо зато што су обећали, или намигнули или негде ставили до знања да ће урадити нешто што претходници нису хтели, или нису смели или могли да ураде. Уз све грешке које су ти претходници направили, кажем, од Слободана Милошевића, преко Зорана Ђинђића, Војислава Коштунице, па чак и Бориса Тадића, којег смо заједнички критиковали, вероватно с разлогом. Нажалост, неки су урадили неке ствари које сам Борис Тадић и које та претходна влада и тај Вук Јеремић нису хтели или смели па сад изгледа, његова борба за Косово...

(Председавајући: Приведите крају, колега Вукадиновићу.)

Надам се да ћете и ви, уз све грешке које правите, пре или после почети да мало озбиљније причате о томе, и да причате и са опозицијом, али не са оном опозицијом која је ваш глас из стомака већ са опозицијом која заиста жели добро овој држави. А не слажемо се, на крају...

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

Даме и господо народни посланици, будући да господин Вукадиновић каже да овде представља сам себе, ја се више нећу јављати за реч. Ја сам представник једне политичке партије и тога се не стидим, председник Посланичке групе СНС и некако не приличи да полемишем са човеком који представља самога себе у Народној скупштини, уз све дужно поштовање према његовој личности.

Али због грађана Србије, да бисмо знали тачно о чему се ради, према депешама Викиликса, Вук Јеремић је тражио од Американаца да се одложи проглашење тзв. републике Косово док Борис Тадић не победи на изборима за председника Републике и док не положи заклетву. Ви ме исправите ако грешим. Борис Тадић је положио заклетву као председник Републике, ако се не варам, на Сретење, 15. фебруара 2008. године, 17. фебруара су привремене институције самоуправе у Приштини прогласиле тзв. независност републике Косово. Дакле то је било у време Вука Јеремића и ваш Вук Јеремић је то тражио од својих пријатеља Американаца да ураде.

Још једна ствар, не знам да ли се слажете, будући да подржавате Вука Јеремића, са ставом његовог правног саветника, адвоката Владимира Гајића, који је рекао да подржава пресуду против Ратка Младића зато што је „Ратко Младић комунистички генерал који је бацио љагу на српски народ“.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Завршили смо са репликама.

Реч има народни посланик Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Даме и господо, другарице и другови, уважена госпођо министре са својим сарадницима, Покрет социјалиста – Народна сељачка странка – Уједињена сељачка странка ће у дану за гласање гласати за ова четири закона, јер Србија мора врло интензивно да ради, да се изграђује, не би ли што пре надокнадила оно што су зликовци који су до 2012. године уништавали све чега су се дочепали готово упропастили. Све то треба надокнадити.

И ова расправа у овом парламенту данас је показала да у ствари ни у Парламенту не постоји посебна подела на левичаре и десничаре, на русофиле и европејце, на мршаве и дебеле, већ подела на оне који желе да раде искључиво и само у интересу Републике Србије и оне који гледају искључиво сопствени интерес, размишљајући о неким будућим изборима, омаловажавајући сваки потез који ова Влада чини са изузетним напором, врло промишљено, врло одмерено, да не би направила било какву грешку и пропуст какви су чињени у претходном периоду.

Било би дивно да ми не морамо да узимамо зајмове већ да можемо из сопственог буџета све ово да финансирамо, али је сасвим логична одлука

о којој смо већ више пута говорили овде, и кад је био министар финансија присутан, да ми из буџета враћамо зеленашке кредите који су закључивани у нека друга времена, да их враћамо и повољнијим кредитима, а овако повољне услове за изградњу водовода и канализације у Књажевцу, Параћину, Врбасу и Кикинди знаће најбоље да оцене грађани тих градова када то буде завршено. Знаће да цене и поштују сви грађани Републике Србије када се интензивно крене ка реконструкцији пруге, макар и у овом почетном делу, између Београда и Старе Пазове, јер свака корисна ситница коју ми овог тренутка учинимо од немерљивог је значаја за Републику Србију.

Оно што посебно желим да подвучем јесте да ниједан од ових споразума, нити било шта што је ова Влада Републике Србије учинила, ничим не угрожава статус АП Косово и Метохија као саставног дела Републике Србије. То грађани Србије треба да знају, и мислим да знају, и све ове приче да ми сада треба да сачекамо да успоставимо пуни капацитет власти на територији АП Косово и Метохија да бисмо према тој покрајини нешто градили и радили су стварно бесмислене и један потпуни нонсенс.

Срби који живе на Косову и Метохији нити желе, нити има разлога, нити треба да чекају нека будућа времена која ће засигурно доћи, јер повлачења признања која следе, а долазе зато што ова Влада води врло активну политику, јасно нама указују да ће Косово и Метохија остати саставни део Републике Србије, да ће то бити аутономна покрајина у потпуно истом статусу, оном какав је предвиђен у овом Уставу, у истом рангу какав статус има и АП Војводина.

Прећуткује се да је једна од највећих глупости, у ствари то није глупост, није чак ни незнање него зла намера Вука Јеремића довела у питање не само брзину којом ће се испунити услови за поновно враћање под пуни капацитет територије која је тренутно, по Резолуцији 1244, под мало другачијом јурисдикцијом, него је уопште довела у питање да ли ће до тога доћи. Да су остали на власти иједан дан дуже од 2012. године, ми данас не бисмо разговарали на овај начин на који разговарамо о извесно блиско будућем времену када је у питању статус АП Косово и Метохија, онакав какав она и заслужује, као саставни део Републике Србије.

Немојте да вас чуде ни разноразни злуради коментари овде, а грађани Србије знају да је Клинички центар у Нишу пројектован још давне 2008-2009. године, и приче о томе да се сад просецају и отварају посебна врата да би могла да се унесе опрема, машине које су неопходне за рад тог клиничког центра.

Знате, њима је непојмљиво да неко – нажалост, боље би било да је то било добро испројектовано када је пројектовано 2009. године – ради

нешто што је корисно да би се машине унеле. Они су све време владавине једино отварали врата, разваљивали врата да би машине износили из фабрика, да би износили опрему из наших клиничких центара, да би уништавали све чега се дотакну и није чудо ако је З.Ж. са З.Ж-ом закључивао зеленашке уговоре са 10% месечне камате, што данас Србија, уместо да из буџета финансира све ове пројекте о којима ми треба да одлучимо и да их подржимо, мора ипак још увек да узима кредите. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, па ево данас да завршимо ову расправу о најважнија четири споразума, које смо имали прилике јуче и данас да разматрамо. Оно што треба рећи јесте да су они пре свега у интересу грађана и будућности Србије.

Потпуно је несхватљиво, што смо данас имали прилике да чујемо у расправи, да поједине политичке странке, називали они себе покретом или политичком странком, говоре о томе да треба делити Србију и да се уопште не треба инфраструктурно саобраћајно повезивати. Па развој једне државе и економија не могу без развоја инфраструктуре и саобраћаја.

И све земље Европске уније у формату 16+1 Кину гледају као стратешког партнера у погледу инфраструктуре и пројеката које она изводи. Не постоји држава у свету која ће на најсавременији могући начин, у што краћем року, на најквалитетнији начин да изгради брзе пруге и достигне одређене стандарде, утркују се многе европске земље, као што је Француска, али Кина је данас најпросперитетнија држава у том погледу.

Велика је част имати инвеститора у држави и имати одређену могућност да радите са њима на таквим пројектима, зато што је то карта за будућност и наше деце и државе Србије. Стога је потпуно несхватљиво гледиште појединаца који су данас имали прилике да нам говоре о томе да не треба пруга да иде, не знам, кроз Рашку, не треба да иде на одређену страну. Треба да иде на све стране, али оно што је за сада зацртано, зацртано је националним плановима и програмима.

На крају крајева, Железнице Србије су све те своје планове, заједно са Министарством саобраћаја и грађевине, ставиле на сајт и постоји једна карта Србије где стоје сви пројекти, на потпуно транспарентан начин, који су започети, који су предвиђени и који су уговорени. То могу сви грађани Србије да виде, значи колико је ова Влада, колико је Министарство радило на овим пројектима и на крају крајева тек долази ратификација споразума

када дођете до тога да је то уоквирено на један финансијски начин и потписано од стране две државе.

Значи то је један врло тежак, мукотрпан рад и захтева велики напор свих институција, државних органа и политичких представника државе. Стога заиста на данашњи дан, када будемо гласали за ове споразуме, треба да размишљамо о томе да ми отварамо своју економију, развој свога друштва за наредних 20 и 30 година.

С друге стране, оно што је потреба да даље развијамо, односно да реконструишемо, то је водоводна и канализациона мрежа у Републици Србији и очито се показује од стране KfW-а, државне немачке банке, која је на основу споразума две владе потписаног 2014. године јако много урадила по том питању да заиста свега 70% буду кредити а 30% донације у оном експертском смислу, да помогну Србији да се оно што није рађено скоро од осамдесетих година на један потпуно реформски начин сада уради.

Морам вам рећи да смо ми досада имали пројекте завршене у осам градова, када причам о 2012. години, а да је нових 15 општина до дана данашњег ушло у овакве програме. Оно што је евидентно јесте да су каматне стопе, које су од 2012. за ове пројекте одобраване, сваке године, по сваком програму, све више и више падале. Износиле су 6,17% 2012. године, да би сада, 2017. године, износиле 1,1%.

Много значи заменити азбестне цеви у једном Параћину, смањити количину арсена у кикиндском водоводу, значи обезбеђујете здравље људи који живе у тим градовима. Наравно да треба обезбедити и Књажевац и друге градове који су у овом програму, за које говоримо да се 70% питке воде одлива из саме мреже. Тиме постижемо један потпуно ефикасан начин функционисања комуналних служби, али богами радимо и оно што је, на крају крајева, Фискални савет у својим извештајима рекао, да треба инвестирати све више у програме који подижу ниво квалитета живота кад је у питању заштита животне средине.

Оно о чему данас мислим да смо мало причали, то су уговори који се односе уопште на Транспортну заједницу. Више је негде скренута расправа у делу да ли је Косово ту ентитет, посебна целина, да ли Србија није размишљала о томе на који начин приступа учешћу и потписивању од стране међународних организација, а мислим да је то једна флоскула која покушава од неких странака да се нон-стоп понавља као мантра. Србија има недвосмислен став о томе и он је од 2012. године исти.

Постоји начин на који се потписују међународни споразуми. Влада увек доноси инструкције за потписивање тога. На основу инструкција Министарства спољних послова увек постоји та фуснота. Да ли она некоме смета или не смета, она је обавезна, јер показује целовитост интегритета и

територијалног јединства кад говоримо о Републици Србији. Значи да Косово не постоји уопште као посебан део територије Републике Србије и о томе нема уопште било какве дилеме. Свако ко покушава да у својим расправама то иницира као део евентуално неког признања Косова од стране Републике Србије, показује само злурадост и нападе на Владу Србије у једном процесу у ком жели да решава проблеме који се тичу људи који живе на Косову и Метохији.

Оно што треба рећи то је да Србија више не жели да губи грађане, не жели да губи на политици када причамо о Косову и Метохији. Желимо да побеђујемо у томе, желимо да наши људи мирно и спокојно живе тамо, да заједница српских општина заживи и да ми знамо да деца која живе тамо мирно спавају. У интересу свега тога, код сваког споразума ће та фуснота показивати један принципијелан политички став о томе и како гледамо на Бриселски споразум и како се понашамо у међународним организацијама.

Због тога уопште, да завршим, данашња четири споразума су важна за Србију. Они су оличење вођења спољне и унутрашње политике и председника државе Александра Вучића и председнице Владе Републике Србије Ане Брнабић, али и свих народних посланика који чине ову скупштинску већину. Мислим да ћемо у дану за гласање, а то је данас, имати прилике да се позитивно изјаснимо о свему овоме. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто на листама посланичких група више нема пријављених, закључујем заједнички јединствени претрес о предлозима закона из тачака 1–4 дневног реда.

Сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем 24. новембар 2017. године, са почетком у 14.00 часова, као дан за гласање о тачкама дневног реда Четврте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

(После паузе – 14.05)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштовани народни посланици, пре него што пређемо на одлучивање, потребно је да утврдимо кворум.

Подсећам вас да је чланом 88. став 5. Пословника Народне скупштине предвиђено да кворум за рад Народне скупштине у дану за гласање постоји ако је на седници присутна већина од укупног броја народних посланика.

Молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 129 народних посланика, односно да је присутна већина од укупног броја народних посланика и да, према томе, постоје услови за рад и одлучивање.

Пре него што пређемо на одлучивање о предлозима закона, подсећам вас да, на основу члана 105. став 3, тачака 4. и 6. Устава Републике Србије, Народна Скупштина одлучује о законима којима се уређује јавно задуживање, закључивање и потврђивање међународних уговора већином гласова свих народних посланика.

Имајући то у виду, прелазимо на одлучивање.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ОСНИВАЊУ ТРАНСПОРТНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ.

Стављам на гласање Предлог закона о потврђивању Уговора о оснивању Транспортне заједнице, у начелу.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 129, против – један, уздржан – један.

Констатујем да је Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, прихватила Предлог закона у начелу.

Подсећам вас да је саставни део Предлога закона постао амандман на члан 4. који је поднео народни посланик др Александар Мартиновић, којим је предвиђено да овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Према члану 196. став 4. Устава Републике Србије, закони и други акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења.

Стављам на гласање предлог да се утврди постојање нарочито оправданих разлога да закон ступи на снагу раније од осмог дана од дана објављивања.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 130, против – два, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина посебно одлучила да постоје нарочито оправдани разлози за ступање закона на снагу у року краћем од осам дана од дана његовог објављивања.

Пошто смо се изјаснили о ранијем ступању на снагу закона, приступамо гласању о Предлогу закона, у целини.

Стављам на гласање Предлог закона о потврђивању Уговора о оснивању Транспортне заједнице, у целини.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 130, против – два, уздржан – један.

Констатујем да је Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, усвојила Предлог закона, у целини.

Прелазимо на 2. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ЗА КРЕДИТ ЗА ПОВЛАШЋЕНОГ КУПЦА ЗА ПРОЈЕКАТ МОДЕРНИЗАЦИЈЕ И РЕКОНСТРУКЦИЈЕ МАЂАРСКО-СРПСКЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ВЕЗЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, ЗА ДЕОНИЦУ БЕОГРАД ЦЕНТАР – СТАРА ПАЗОВА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, КАО ЗАЈМОПРИМЦА, И КИНЕСКЕ ЕХПОРТ–ИМПОРТ БАНКЕ КАО ЗАЈМОДАВЦА.

Стављам на гласање Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за повлашћеног купца за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије, за деоницу Београд Центар – Стара Пазова између Владе Републике Србије, коју представља Министарство финансија, као зајмопримца, и кинеске Ехпорт-Импорт банке као зајмодавца, са исправком, у целини.

Молим колеге посланике да се изјасне.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 130, против – један, уздржана – два.

Констатујем да је Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, усвојила Предлог закона.

Прелазимо на 3. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ИЗМЕЂУ KfW, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ, И РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, ЗА ПРОГРАМ ВОДОСНАБДЕВАЊА И КАНАЛИЗАЦИЈЕ У ОПШТИНАМА СРЕДЊЕ ВЕЛИЧИНЕ У СРБИЈИ V.

Стављам на гласање Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму између KfW, Франкфурт на Мајни, и Републике Србије, коју представља Министарство финансија, за Програм водоснабдевања и канализације у општинама средње величине у Србији, у целини.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 130, против – нико, уздржана – два.

Констатујем да је Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, усвојила Предлог закона у целини.

Прелазимо на 4. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ФИНАНСИЈСКИХ УГОВОРА 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610,

25.872, 81.657 и 82.640 ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ.

Стављам на гласање Предлог закона о потврђивању Уговора о изменама и допунама финансијских уговора 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 и 82.640 између Републике Србије и Европске инвестиционе банке, у целини.

Молим колеге посланике да се изјасне.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 130, против – три, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, усвојила Предлог закона.

Поводом указивања народних посланика на ПОВРЕДЕ ПОСЛОВНИКА Народне скупштине, подсећам вас на одредбу члана 103. став 6. Пословника, према којој, ако и после објашњења председника Народне скупштине, односно председавајућег, народни посланик сматра да је повреда учињена, може захтевати, без права на образлагање, да се Народна скупштина, без претреса, о томе изјасни у дану за гласање.

Сагласно наведеним одредбама Пословника, прелазимо на одлучивање.

Народни посланик Марко Ђуришић, на седници 23. новембра 2017. године, у 10 часова и 41 минут, указао је на повреду члана 86. став 2. Пословника Народне скупштине.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање и саопштавам: за – два, против – три, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина одлучила да није повређен наведени члан Пословника.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 23. новембра 2017. године, у 10 часова и 46 минута, указао је на повреду члана 27. Пословника Народне скупштине.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање и саопштавам: за – један, против – један, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина одлучила да није повређен наведени члан Пословника.

Народни посланик мр Александра Јерков, на седници 23. новембра 2017. године, у 10 часова и 51 минут, указала је на повреду члана 88. ст. 2. и 3. Пословника Народне скупштине.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли су повређени наведени чланови Пословника.

Закључујем гласање и саопштавам: за – два, против – један, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина одлучила да није повређен наведени члан Пословника.

Народни посланик Немања Шаровић, на седници 23. новембра 2017. године, у 13 часова и 17 минута, указао је на повреде чл. 27. и 107. Пословника Народне скупштине.

Молим да Народна скупштина одлучи да ли су повређени наведени чланови Пословника.

Закључујем гласање и саопштавам: за – нико, против – један, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина одлучила нису повређени наведени чланови Пословника.

Народни посланик Вјерица Радета, на седници 23. новембра 2017. године, у 13 часова и 25 минута, указала је на повреду члана 116. Пословника Народне скупштине.

Молим вас да Народна скупштина одлучи да ли је повређен наведени члан Пословника.

Закључујем гласање и саопштавам: за – један, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина одлучила да није повређен наведени члан Пословника.

Пошто је Народна скупштина обавила разматрање свих тачака дневног реда ове седнице и одлучивање о њима, сагласно члану 102. Пословника Народне скупштине, закључујем Четврту седницу Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

(Седница је завршена 14.15 часова.)